

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Scrisoare către un fiu

- 4 Despre bani
- 5 Teologia unei conjuncții
- 8 Scrisoare către un fiu
- 10 Al meu și al Lui
- 13 Conducătorii adventiști sărbătoresc, în Brazilia, creșterea bisericii mondiale
- 16 Minunea celor două pardesie albastre
- 18 Sfârșit de robie
- 21 Standarde
- Editorial
3
- Colțul copiilor
17
- Știri
19

În numărul viitor:

Masă rotundă cu președinții conferințelor

Să ieșim din anonim

Cu cinci ani în urmă, vizitând Italia, am avut prilejul să-l cunosc pe președintele Bisericii Valdenze din Biella, prof. dr. Gustavo Buratti (specialist în istorie).

Amabil și binevoitor, m-a invitat și anul acesta să particip la un program festiv, prilejuit de împlinirea a 150 de ani de la recunoașterea Bisericii Valdenze în Italia. Au conferențiat personalități ale lumii religioase din nordul Italiei și din Elveția vecină.

Astfel, dl Emanuele Fiume, licențiat în istoria Reformei, la Universitatea din Zurich, a vorbit despre „Creștinii Evanghelici și Inchiziție”. Alte personalități au conferențiat despre problemele care confruntă tineretul creștin contemporan.

Ziarul RIFORMA, un săptămânal al Bisericilor Evanghelice Italiene, anunța, pentru seara de 30 iulie, un interviu pe tema „Libertatea religioasă în România”. Prin urmare, trebuia să răspund întrebărilor dlui Buratti. La solicitarea mea, am primit, prin fax, din România (le mulțumesc fraților Iosif Suci și Mihail Baciu), un material cu ajutorul căruia răspunsurile mele puteau fi consistente argumentate. Am fost extrem de plăcut surprins de introducerea făcută de prof. dr. Buratti care, în cea 20 de minute, a făcut o prezentare foarte bine documentată, a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care a cuprins informații istorice, organizatorice și teologice. La sfârșitul prezentării, domnia sa a spus cum a ajuns să înțeleagă practic adventismul, în cele câteva luni pe care

le-am petrecut în casa lor.

Am avut ocazia să vorbesc despre rolul inspirator-motivator al istoriei valdenze pentru adventiștii din România. Am răspuns apoi mai multor întrebări privind libertatea religioasă în România, după care, mai mulți participanți, printre care și ziaristi, mi-au cerut să dau detalii privind particularitățile doctrinei adventise. Au stârnit un interes deosebit subiecte ca Sabatul, stilul de viață și Spiritul Profetic.

Un grup de români din zona Torino a dat serii o notă românească, interpretând vocal mai multe piese religioase românești. Un moment emoționant a fost acela în care valdenzii prezenți au recunoscut o melodie ca fiind comună („În fiecare oră”) și s-au alăturat grupului, cântând în italiană.

Dincolo de bucuria de a fi avut prilejul să fac o prezentare pozitivă a adventismului, dincolo de bucuria de a auzi un lider valdenz declarând că a venit timpul să ia în considerare Sabatul biblic, personal am fost câștigat de modul în care valdenzii din Italia știu să-și semnaleze prezența în societatea italiană.

Săptămânal ei participă la un cerc de studiu biblic susținut de Biserica Romano-Catolică. Fără agresivitate, într-un mod plăcut, atrăgător, folosesc orice ocazie ca să-și susțină sistemul de interpretare și să-și prezinte convingerile, în timp ce-și păstrează nealterată identitatea. În mod deliberat acceptă să intre în rolul sării care se amestecă în bucate.

Orice moment aniversar

este valorificat prin invitația oricărui potențial participant și printr-o înțeleaptă spiritualizare a oricărui eveniment social.

Avem nevoie să ieșim din anonimul autoimpus; este necesar ca, printr-o strategie înțeleaptă, să ne semnalăm prezența și să convingem că adventismul este atrăgător și plăcut.

Viorel Danci, prezbiter,
Borșa, Maramureș

Rămășița

Puține teme biblice participă într-o asemenea proporție la construirea unei identități proprii, în peisajul religios actual, ca aceea referitoare la „rămășița”.

Pornind de la un caz concret, autorul articolului „Rămășița”, din numărul pe septembrie a.c. al *Curierului*, încearcă să definească acest concept utilizând, evident, Biblia. O lectură atentă, însă, lasă să se întrevadă o inconsecvență sau chiar o contradicție între premisa și concluziile discursului scris. De regulă, abordarea unor astfel de teme se încheie cu afirmații dogmatice de tipul: „Indiferent de gândirea religioasă contemporană cu privire la acest subiect, adevărul rămâne acesta”.

Presupunând că doar lipsa de spațiu a împietat claritatea demonstrației, sugerăm o viitoare abordare a acestei teme, urmărindu-se o investigație complexă a câmpului istoric și teologic. De asemenea, din motive pragmatice, credem că este utilă realizarea unui echilibru între soliditatea argumentației și aspectul formal al discursului.

Lucian Jarnea, București

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Sabinel Banici, Ion Bucurman, Teodor Hujanu, Emilian Niculescu, Teofil Petre, Ioșif Suci

Colaboratori speciali: Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran,
Secretar de redacție: Mihail Ghiocaldă

Tehnoredactare: George Toncu
Corectură: Loni Gheorghilă

Adresa redacției:
Căminul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal
20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacțiile la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Aprecierem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprămată la Tipografia Viață și sănătate.
Adresa: str. V. Braniște nr. 29,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXV nr. 12

Cincizecime pentru mine

In aceste zile, când revista este aproape gata să meargă la tipar, a început deja forfota de sfârșit de an. Cei care mai au ceva să cheltuiască au fost cuprinși de febra cumpărăturilor de sărbători. Străzile, piețele și magazinele sunt pline.

Și noi am fost cuprinși de o febră, care este însă de o natură cu totul diferită. În toamna anului 1999, Bucureștiul și țara noastră vor primi pe pastorul Mark Finley și echipa sa, în cadrul programului internațional numit *Fapte 2000*. După ce am participat la două evenimente similare, *NET '96* și *NET '98*, dimensiunea spectaculoasă, performanța tehnică și entuziasmul noutății trec pe un plan secundar - atât pentru cei din biserică, cât și pentru societate. Rezultatele spirituale serioase și durabile nu pot să vină decât pe un teren bine pregătit.

Trăirea în Hristos, ca persoane și ca grup, nu poate să nu se manifeste prin creșterea autentică a bisericii. O creștere aparentă poate fi obținută și prin încadrarea în programe, prin activism. Dar, după un timp, se plătește prețul: pierderea de membri, conflicte interne datorită prezenței celor neconvertiți, o oboseală persistentă. Viața autentică în Domnul produce roade durabile și nu lasă loc oboselei și blazării.

În camera de sus

Chiar numele ales pentru acest proiect devine o sursă de inspirație. Minunile din Faptele Apostolilor s-au pregătit într-o cameră de sus, în cele cincizeci de zile din-

tre cruce și coborârea Duhului Sfânt. Înainte de a Se înălța la cer, Domnul le-a cerut ucenicilor „să aștepte făgăduința Tatălui”. Iubirea reînnoită pentru Mântuitorul i-a condus la pocăință, unitate și angajament misionar. Când au descoperit ce face Isus în viața lor, au dorit să-L ducă pe Prietenul lor „în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului”. Cele cincizeci de zile au recuperat tot ceea ce părusse pierdut în mai bine de trei ani. „Făgăduința Tatălui” i-a transformat pe apostoli, a unit biserica, a luminat lumea.

Viața autentică în Domnul produce roade durabile și nu lasă loc oboselei și blazării.

În preajma programului *Fapte 2000*, Domnul ne îndeamnă din nou să nu ne depărtăm de cetate și să așteptăm „făgăduința Tatălui”. De la 9 ianuarie, când întreaga biserică se va aduna înaintea Domnului cu rugăciune și post, până la 27 februarie, sunt exact cincizeci de zile. Ar fi cumva posibil să programăm acum Cincizecimea? Nu este greu să-mi imaginez că o asemenea idee va stârni proteste. Dar ar putea cineva să protesteze dacă voi face din aceste cincizeci de zile o *Cincizecime pentru mine*? Nimeni nu se va revolta împotriva

mea, dacă în acest timp, în cămăruță, mă voi ruga la fel ca apostolii în camera de sus, mai ales dacă de acolo voi ieși mărturisind păcatul meu (nu pe al lor), răspândind iubire, fără nici o pretenție la compensații, pornind să-L mărturisesc pe Hristos (nu muștrându-i pe alții pentru că nu o fac).

Pentru aceste cincizeci de zile, fiecare dintre dv. veți primi, peste câteva zile, un mic ajutor, un mic ghid pentru devoțiunea personală. Această agendă, *Cincizecime pentru mine*, dă o direcție precisă studiului zilnic personal. În plus, poate să devină primul „jurnal de rugăciune” despre care vorbea fratele Dwight Nelson. Știu că ideea ne-a plăcut și nu trebuie să lăsăm ocazia să treacă. O secțiune a fiecărei pagini ne va încuraja să avem ținte practice pentru rugăciune.

Grupe de rugăciune

Viața spirituală se clădește din devoțiunea personală, dar nu încurajează individualismul, ci unitatea în consacrare și misiune. Experiența specială a grupelor mici merită să fie adâncită și generalizată cu ocazia aceasta. Chiar acum se tipărește un ghid pentru grupele mici - un mic studiu biblic, subiecte de discuție și pregătire pentru misiune.

Și comunitățile vor fi conduse pe același drum, de-a lungul celor cincizeci de zile. În cele șapte Sabate, vom avea o hrană spirituală din cartea Faptele Apostolilor, ca să ne pregătească pentru „făgăduința Tatălui”.

Să ne consacram împreună, tineri și vârstnici, femei și bărbați, membri și pastori, pentru rugăciune și pentru viața sfântă. Pe 27 februarie, nici unul dintre noi să nu avem vreo îndoială că aceste cincizeci de zile au fost o *Cincizecime pentru mine*.

ab

Despre bani

De-a lungul anilor, diferite controverse teologice au tulburat biserica noastră. Probabil că dezbateri teologice vor avea loc în continuare între noi. Totuși, în ultimul timp ne confruntăm cu o amenințare mult mai profană, dar serioasă.

Mă refer la bani - mai precis, la banii din zecime. Zecimea nu este profană. Adventiștii de ziua a șaptea care înapoiază cu credincioșie zecimea știu cât de importantă este ea pentru viața lor spirituală. A-î restitui lui Dumnezeu cel puțin 10 % din venit este un act al credinței, un act de închinare - o manifestare exteroară a alegerii conștiente de a merge împreună cu Domnul Hristos. Este șansa pe care o avem să ne măsurăm după fapte calitatea mărturisirii.

Și totuși, aici, în America de Nord, câteva biserici locale s-au despărțit de organizația mondială. Neînțelegerile s-au concentrat asupra zecimii. Membrii acestor biserici au decis că ei, ca persoane sau ca membri ai bisericii locale, ar trebui să îndeplinească rolul de „casa vistieriei” despre care citim în Maleahi 3,10. Ignorând principiile biblice ale unității și misiunii globale a bisericii, precum și adevărul că suntem răspunzători de darurile primite, ei s-au hotărât să oprească un procentaj din zecime mai mare decât cel stabilit de biserică în ansamblu.

Biblia nu ne spune în mod explicit unde este „casa vistieriei”. În primele zile ale poporului evreu, leviții locuiau în zeci de cetăți și sate răspândite în toată țara, iar zecimea li se plătea în aceste locuri (vezi Num. 35,6; Exod. 23,19; Deut. 14,22-29).

Dar, după ce Solomon a construit primul templu, casa vistieriei Domnului a fost templul. În a doua carte a Cronicilor, ni se spune cum, în timpul domniei lui Zedechia, oamenii din toată țara își aduceau zecimea la templu, unde o depozitau sub formă de grămezi (vezi 2 Cron. 31,6-8). Cu excepția unei referiri la faptul că Pavel a strâns fonduri pentru ajutorarea creștinilor care sufereau de pe urma secetei (vezi 2 Cor. 8,19), Noul Testament nu spune nimic despre casa vistieriei.

Unii susțin că, deoarece Biblia nu identifică explicit casa vistieriei, trebuie ca bisericii locale să i se permită să oprească o parte din zecime. Aceasta încalcă, însă, principiile autorității bisericii. Refuzul unor biserici locale adventiste de ziua a șaptea de a respecta hotărârile luate de delegații care reprezintă biserica în ansamblu este un act de sfidare, nu la

Robert Folkenberg

adresa unui grup de „birocrați care s-au izolat într-un turn de fildeș”, ci împotriva credincioșilor de pretutindeni, care compun trupul Domnului Hristos.

Autoritatea în biserică este dată de Duhul Sfânt corpului credincioșilor, prin hotărârile reprezentanților lor întruniți într-o adunare generală.

Sistemul de conducere și cel de administrare a banilor în biserică - în care conferința locală este poarta spre vistierie - se armonizează pe deplin cu Scriptura. Bisericile care insistă să oprească zecimea pentru nevoile lor locale ignoră consecințele pe care aceasta le are asupra (a) unității bisericii și (b) dimensiunilor globale ale acestei mișcări. Și nu numai atât, dar egoismul de a opri cât mai mult posibil este incompatibil cu viața în Domnul Hristos.

Una dintre cele mai mari binecuvântări ale noastre, ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, este unitatea noastră. Milioane de credincioși, care trăiesc în țări și culturi atât de diferite, fac parte cu toții dintr-un singur corp unit, dintr-o singură biserică unită. Și se întâmplă așa nu doar pentru că avem convingeri religioase comune, ci pentru că avem și o organizație comună și un sistem financiar comun în biserică.

Regulamentele bisericii nu sunt desăvârșite, dar au fost votate de biserică întregă, prin reprezentanții ei întruniți în sesiunea Conferinței Generale. Iar dacă va veni timpul să fie schimbate, avem deja cadrul organizatoric în care pot fi schimbate.

Ce s-ar întâmpla dacă am ignora regulamentele, după cum vrem? Biserica Adventistă, așa cum o cunoaștem, ar înceta să existe, iar misiunea ei mondială ar fi împiedicată.

Unii sunt fericiți atunci când pot spune că opresc zecimea din cauză că în biserică există „păcate”. Eu cred, însă, că adevăratul motiv este egoismul, dorința lor de a-și impune punctul de vedere.

Se pare că există un mic număr de membri care sunt preocupați mai mult de bani decât de misiunea bisericii căreia îi aparțin. Nu cumva cei care aleg să ignore hotărârile familiei mai mari a bisericii cu privire la regulamentul financiar se condamnă, de fapt, singuri? Poate că atitudinea lor sfidătoare spune mai mult despre starea lor spirituală decât despre acest regulament.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Adventist Review, 1 octombrie 1998

Egoismul este incompatibil cu viața în Domnul Hristos.

Teologia unei conjuncții

„EUSUNT ALFA și OMEGA, ÎNCEPUTUL și SFÂRȘITUL“ (Apoc. 1,8).

Unele nume de oameni din vechime aveau însemnătate. Esau („Roșcat“) se referea la o trăsătură fizică, Samuel („Dumnezeu a ascultat“) la împrejurarea nașterii lui, iar Lo-Ruhama („Cea fără îndurare“) conținea o aluzie profetică (Osea 1,6). De aici venea schimbarea numelui, așa încât noul nume să reflecte o schimbare din viață (Iacov-Israel, Gen. 32,28; vezi și Rut 1,20). Cele mai multe nume erau fără vreo însemnătate, lăsându-li-se doar funcția inițială, de identificare.

Fiul lui Dumnezeu, coborât între oameni, S-a făcut cunoscut prin mai multe nume. Toate au însemnătate descriptivă și se referă, fie la caracterul, fie la lucrarea Lui. „Ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale“ (Mat. 1,21). Când trimite scrisori bisericilor din Asia, la începutul fiecăreia, El Se prezintă sub un nume diferit, corespunzător cu situația primitorilor și cu mesajul comunicat (vezi Apoc. 2 și 3). Un caz particular îl formează grupul de cuvinte sub care Se recomandă la „începutul“ și la „sfârșitul“ descoperirii de pe insula Patmos.

„Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaş cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos. În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: 'Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte și trimite-o...' 'Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul...'“ (Apoc. 1,9-11,8). „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu

Titus Cazan

sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul“ (Apoc. 22,12,13).

Cele trei expresii: „Alfa și Omega“ (prima și, respectiv, ultima literă din alfabetul grecesc, folosit la scrierea Noului Testament), „Începutul și Sfârșitul“, „Cel dintâi și Cel de pe urmă“ exprimă, în principal, aceeași idee. Dintre ele, am reținut, pentru această analiză, „Începutul și Sfârșitul“. Din toată formula, interes deosebit prezintă cuvântul de legătură: „și“.

Era anul 96 după Hristos. Trecuseră peste șaiszeci de ani de când Domnul iubit Se despărțise de ucenici, lăsându-i cu promisiunea că pleacă să le pregătească un loc și că Se va întoarce să îi ia cu El. Era o viață de om, și nu una scurtă. Dintre toți ucenicii de atunci, Ioan rămăsese singurul supraviețuitor. Toți ceilalți fuseseră omorâți, pentru aceeași mărturie pentru care Ioan era exilat la un loc cu alți „viețași“, să trudească până la stingere în minele și carierele de pe ostrov. La Cuvântul Lui, porniseră în toată lumea să spună și altora ce văzuseră la Isus și ce auziseră de la El. Nu-i oprise nimic, nici numărul mic, nici sărăcia lor, nici statutul lor social neînsemnat, nici prigonirile. Dar trecuse atâta timp! Mulți crezuseră mărturia lor și se grupaseră în comunități „creștine“. Dar spiritul bisericii nu mai era cel de la început. Începuseră să circule tot felul de învățături ciudate și apăruseră diviziuni.

În mijlocul acestor umbre din jurul „ucenicului iubit“, Domnul i Se arată lui Ioan în gloria Sa din prezent. Desigur, mare parte din ea era acoperită, ca Ioan să o poată suporta. Totuși, această glorie întrece

puterea lui Ioan de a o descrie și el nu găsește prea mult cu ce să o compare: soarele, focul, arama încinsă în cuptor, zăpada... Ioan este copleșit și cade la pământ ca mort (vezi vers. 7). Când este repus pe picioare de Domnul, Acesta i Se prezintă din nou ca fiind „Începutul și Sfârșitul“.

Mesajul apare clar și puternic: Isus, Domnul iubit, care a început această lucrare pe pământ, o va și încheia. El nu i-a uitat pe cei lăsați în urmă, El nu S-a răzgândit, El dispune de „toată puterea... în cer și pe pământ“. El este „Începutul și Sfârșitul“ planului de mântuire a păcătoșilor. Conținutul viziunii care urmează îl ajută pe Ioan să înțeleagă că Domnul este preocupat de cei care cred în El, din toate secolele, până la biruința finală asupra răului. Ioan primește această asigurare și sufletul lui este umplut de bucurie. Soarta lui este în mâini sigure, în mâinile care au descuiat locuința morților. El se bucură de gloria Domnului său, care fusese disprețuit și părăsit pe pământ. Ioan este fericit și le comunică și celorlalți credincioși, în scris, această asigurare scumpă. Ea a fost păstrată providențial pentru mulți credincioși, până la noi.

Dar expresia prin care Domnul Se recomandă - „Începutul și Sfârșitul“ - cuprinde mult mai mult decât această încurajare. Ea este un fragment dintr-o lecție despre infinit. Domnul Isus nu este „un“ început și „un“ sfârșit, ci „Începutul“ permanent și „Sfârșitul“ pentru ce trebuie să înceteze. El este nelimitat de restricția de a nu mai începe. Începutul și sfârșitul coexistă în El, fără condiția de secvențialitate în timp. În mintea noastră, sfârșitul vine după început. În El, cele două există simultan, în ace-

lași timp. El este infinit.

Deși operăm cu noțiunea de infinit în matematici, în filozofie și în religie, mintea noastră nu poate cuprinde această noțiune. O scripă a acestei observații apare în Eclesiastul (3,11): „A pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu”. Dacă omul nu poate cuprinde nici lucrarea finită a lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poate să cuprindă infinitul. Instinctiv, noi căutăm „marginile” oricărui obiect pe care îl examinăm. Această caracteristică universală a fost prinsă magistral de psalmist, atunci când a scris: „Văd că tot ce este desăvârșit are margini: poruncile Tale, însă, sunt fără margini” (Ps. 119,96). Această căutare instinctivă a „marginilor” obiectelor examinate de mintea noastră este mărturia limitării noastre. Încercarea de a „cuprinde” infinitul în înțelegerea noastră nu are nici o șansă. Infinitul nu încapă în mintea finită, și realizarea faptului că Domnul este „Începutul și Sfârșitul”, că El este infinit, ne face să ne plecăm în genunchi în fața lui Dumnezeu. Gândurile de „superioritate”, de „mărire” personală, se evaporază repede. Recunoștința invadează sufletul nostru, pentru că Domnul cel veșnic Se apropie de noi și vrea să stăm aproape de El.

Alte consecințe vin de la sine. Creatorul infinit presupune creație finită. Dumnezeu trebuie să fie exterior operei Lui. Universul nu poate fi decât finit, indiferent cât îi sunt „marginile” de departe față de planeta Pământ, și chiar dacă nu putem concepe „nimic”. „Sufletul” omenesc nu poate fi nemuritor. Ca să fie nemuritor, ar trebui să fie parte din Dumnezeu, nu „lucrarea mâinilor Lui”, cum afirmă Biblia. Ar trebui să fie divin, așa cum afirmă, de fapt, pan-teismul, budismul, spiritismul, New Age etc. Atunci nu ar mai exista rău, păcat, moarte. Toate doctrinele bazate pe nemurirea sufletului sunt cel puțin absurde. La capătul dinspre noi al relației cu Dumnezeu, finitul omenesc se întâlnește cu infinitul Domnului

Hristos. De unde...

Cheia ideii de infinit în numele „Începutul și Sfârșitul” este cuvântul de legătură „și”.

Valorile conjuncției „și”, „încep”, de fapt, cu aceea de adăugare, de „plus”. „Doi și cu trei fac cinci”. „Doi copii și tatăl lor erau în barcă” etc. Domnul Hristos este descris și de acest cuvânt de legătură luat separat. Domnul adaugă încontinuu la lucrarea Lui. El a dat legi existenței și înmulțirii ființelor vii. Dar merită examinată părerea că El contribuie la nașterea fiecărei ființe omenești („după chipul și asemănarea Lui”), deși îi permite omului să abuzeze de faptul că a fost făcut colaborator. „Toate aceste viețuitoare Te așteaptă, ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc; Îți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătățile Tale. Îți ascunzi Tu fața, ele tremură; le dai Tu suflarea: ele mor și se întorc în țărâna lor. Îți trimiți Tu suflarea: ele sunt zidite și înnoiești astfel fața pământului” (Ps. 104,27-30).

Întrebarea majoră este cum poate conlucra Dumnezeu la aducerea de copii pe lume, când păcatul a desfigurat atât de mult acest capitol al existenței omului, când atâția decăzuți și iresponsabili sunt implicați în acest proces. Cum poate „ajuta” El la „producția” de bunuri necesare întreținerii vieții, când acestea sunt atât de nedrept împărțite și folosite? Domnul Isus a confirmat că „Tatăl vostru care este în ceruri... face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepiți și peste cei nedrepiți” (Mat. 5,45), dar nu a spus mai mult despre aceasta.

Conjuncția „și” comunică ideea că Domnul adaugă tot timpul noi binecuvântări la cele deja trimise locuitorilor pământului. „Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har” (Ioan 1,16).

Si transmite ideea de continuitate. „Am citit și recitit scrisoarea ei...” „Spuneți ucenicilor Lui și lui Petru...” (Marcu 16,7). „Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,8).

„Tatăl Meu lucrează... și Eu, de asemenea, lucrez” (Ioan 5,17). Domnul întreține viața de pe pământ prin contribuția Lui continuă. Privind recuperarea planetei înstrăinate de rebeliunea contra guvernării Sale, „El nu va slăbi, nici nu Se va lăsa, până va așeza dreptatea pe pământ; și ostroavele vor nădăjdi în legea Lui” (Is. 42,4). „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evr. 7,25). Mai multe traduceri ale Bibliei redau cuvântul „pururea” cu „totdeauna”. Acesta este, de fapt, sensul cuvântului. Traducerea Revised Standard spune explicit: „El deține permanent preoția Lui, fiindcă El continuă să existe pentru totdeauna”. Urmașii Lui sunt învățați să rămână în El, ca lăstarul de viță la locul lui, altfel ei nu vor aduce roadă niciodată (Ioan 15,1.4). „Fericitul” din Psalmul 1 duce la bun sfârșit tot ce începe, fiindcă nu începe orice și fiindcă nu întrerupe pe parcurs.

In expresia „Începutul și Sfârșitul”, „și” exprimă radical legătura dintre cauză și efect. De fapt, e un fel de radical de radicali. O minte (mai) matematică poate dezvolta mai mult această temă.

Educația pe care ne străduim să le-o dăm copiilor noștri are ca substrat intenția noastră de a-i învăța să lege efectele de cauzele care le produc. Inversul este adevărat. Avem aici o circulație în ambele sensuri. Sfârșitul depinde de început, dar și începutul capătă valoare mai mare sau mai mică, eventual își pierde toată valoarea, în funcție de sfârșitul lui. Munca agricultorului capătă valoare la strângerea recoltei. Antrenamentul sportivului intră în atenție la cucerirea medaliei olimpice. Nașterea umilă din Betleem devine o perlă a eternității, atunci când Mântuitorul Îi predă Tatălui împărăția răscumpărată. „În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere... Vrajmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” (1 Cor. 15,24.26).

Parte din problemele vieții noas-

tre - de tineri, de familie, de imigranți, de relații cu oamenii - se datorează neobservării acestei relații cauză-efect. Dacă am fi atenți la aceasta, multe cuvinte care ne tremură pe buze ar rămâne nerostite și multe planuri ar fi abandonate înainte de a le începe. Mai biblic spus: am înceta să mai păcătui.

Conjuncția „și” Îl prezintă pe Domnul Hristos, care stă la mijloc, între cauză și efect, ca să mențină această legătură, dar ca să o și dirijeze neașteptat.

Este planul mântuirii o contradicție a acestei legi universale a relației dintre cauză și efect? Suntem învățați că „plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 6,23). Știm că toți oamenii au păcătuit și că trebuie să secere ce au semănat (vezi Gal. 6,7). Cum se face că unii nu vor recolta ce au semănat? O mare mulțime de foști păcătoși vor sta în picioare, în fața scaunului de domnie al lui Dumnezeu, „îmbrăcați în haine albe” (Apoc. 7,9). Mai mult, unora dintre ei li se va acorda onoarea să stea pe acel scaun de domnie, alături de Domnul” (vezi Apoc. 3,21).

Este schimbarea soartei unor păcătoși călcarea legii relației cauză-efect din universul moral? Calcă Dumnezeu, Creatorul, o lege universală stabilită de El Însuși? Sunt poruncile Lui condiționate de împrejurări? Există relativism în domeniul moral-spiritual? Sau asistăm, cumva, la lucrarea unei alte legi din universul lui Dumnezeu, unei legi necunoscute nouă? Cum a fost și la înălțarea lui Isus, după înviere: ce lege a funcționat, care să anuleze puterea gravitației?

Sau, poate, referindu-ne la Einstein, avem de-a face cu o lege mai profundă, care le determină pe cele de la nivelul înțelegerii noastre? Ce sens are porunca a șaptea: „Să nu precurvești” (Exod. 20,14) pentru îngerii care nu se căsătoresc (vezi Mat. 22,30)? Cum se aplică porunca Sabatului la alte planete cu calendar diferit de cel al pământului? Cum poate cineva să poftască boul sau măgarul vecinului, pe

planete pe care aceste animale nu știm că există? Cum putea Adam să poftască nevasta altcuiva, cât timp nu exista altcineva afară de el și nici altă femeie afară de Eva?

Principiul descoperit de Einstein nu este deloc relativ. Numele „teoria relativității” dat acestui principiu poate crea confuzie. Relativă este perceperea noastră cu privire la fenomenele din fizică. Principiul descoperit de Einstein nu este deloc relativ, ci foarte exact și permanent. Ideea că principiile morale sunt relative duce la călcarea pe față, fără nici o jenă, a tuturor restricțiilor Decalogului, atât de necesare pentru fericierea, ba chiar pentru supraviețuirea noastră. „Etica de situații” a episcopului anglican Robinson

„Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, ca noi să putem fi tratați așa cum merita El.”

este emanația minții marelui vrăjmaș al Domnului Hristos.

Deși poruncile lui Dumnezeu sunt veșnice, aplicarea lor particulară, înainte de intrarea păcatului în lume, după încheierea planului de mântuire sau pe alte planete, nu ne-a fost dată nouă s-o decidem. Nu avem nici latitudinea, nici capacitatea să definim parametrii aplicării ei particulare în alte „sfere de existență”. Știm că recunoștința noastră față de iubirea lui Dumnezeu ne impune ascultarea de El. Formulată de Dumnezeu Însuși, Legea veșnică este adaptată perfect omului din toate locurile geografice, din toate secolele. Dumnezeu intervine ca să echilibreze circumstanțele din viața celui ce vrea să asculte de Legea Lui. Unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit corespunzător, proporțional (vezi Rom. 5,20; 1 Cor. 10,31). „Ce vom fi nu s-a arătat încă” (1 Ioan 3,2).

Nu știm multe lucruri. N-avem explicație pentru înlocuirea vinci păcătoșului cu meritele lui Isus Hristos. „Hristos a fost tratat așa

cum meritam noi, ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi nu am contribuit cu nimic. El a suferit moartea, care era a noastră, ca noi să putem primi viața, care era a Lui. Prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Hristos, *Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 14).

Nici Satana, cu toată capacitatea lui intelectuală uriașă și cu toate cunoștințele acumulate în cer și apoi afară din cer, în decursul secolelor, nu a reușit să înțeleagă cum s-a făcut acest transfer, fără să fie încălcată Legea.

Nici iubirea n-o putem defini și explica. Totuși, putem beneficia de aceste legi ale unei lumi mai bune, de dincolo de noi, și putem fi fericiți.

În cazul particular al planului de mântuire, privitorul superficial poate deduce că „și”, din expresia „Începutul și Sfârșitul”, nu face nici o legătură. Realitatea este că funcția acestei conjuncții este mult mai complexă decât de obicei. E adevărat că se stabilesc legături de altă natură, dar acestea sunt mai multe și mai solide - ele rezistă o veșnicie. Ele vor forma obiectul de studiu al unor minți nemuritoare. Bogăția lor nu se va epuiza vreodată. În cuvântul de legătură „și”, avem personificarea Mântuitorului Însuși.

Si mai avem, în acest cuvânt, pătratul în care trebuie să ne înscriem noi. Dintre concluziile care se degajă natural din aceste câteva observații, una se ridică puternic deasupra celorlalte: aceea că circulației continue, în ambele sensuri, dintre cauză și efect. Fiecare început trimite la un sfârșit și fiecare sfârșit este produsul unui început și al efortului de pe parcurs. Mântuirea noastră, un sfârșit care nu este justificat de începutul lui, intrigă tot timpul. Locul nostru este la această intersecție, unde se întretaie drumurile. Viața trăită la întretăierea sensurilor este o viață bogată și rodnică. Fiindcă acolo este și Domnul.

Titus Cazan este pastorul bisericii române Elmhurst-Chicago.

Scrisoare către un fiu

Dragul meu, cred că întotdeauna am știut că vrei să intri în lucrarea de pastor. Era ceva spre care aveai, parcă, o atracție înnăscută. Am încercat din greu să nu te influențez în privința aceasta, pentru că trebuia să știi că este ceva la care Domnul te cheamă, nu ceva ce dorește tatăl tău.

Chiar după ce te-ai născut, când mama ta și eu te aduceam acasă de la spital, ne-am oprit la marginea drumului, te-am predat Domnului și L-am rugat să conducă viața ta. Cred că a condus-o. Dar, vreau să adaug, aș fi fost la fel de fericit dacă te-ar fi condus pe o altă cale.

Acum, când ai terminat seminara și vei începe să lucrezi în biserică, mă gândesc la tine. Este sâmbătă dimineață devreme și aș vrea să-ți împărtășesc câteva dintre aceste gânduri. Poate că îți vor fi de folos.

Este important să ții minte că Dumnezeu te-a condus să ieși hotărârea de a intra în lucrarea de pastor - este important să ții minte chemarea. Prea puțini dintre noi au parte de o chemare zguduitoare, asemenea lui Saul pe drumul spre Damasc. Dar cei care sunt chemați știu că sunt chemați. În lucrarea ta ca pastor, vor veni momente în care te vei întreba dacă se merită să continui, te vei îndoii de faptul că, într-adevăr, Dumnezeu te-a condus. În momentele acelea vei avea nevoie să-ți aduci aminte că a existat un timp când Dumnezeu te-a chemat să fii omul Său.

Una dintre ispitele care te vor asalta va fi aceea de a încerca să fii la fel ca un pastor pe care îl admiri. Nu încerca să fii ca el! Fii tu însuși. Desigur, învață de la alții (niciodată să nu încetezi să înveți). Încearcă lucruri pe care le încercă și alții.

David Bell

Ascultă cuvintele înțelepte ale celor care au ajuns ceva mai departe pe drumul acesta - și roagă-te pentru darul de a discerne care cuvinte sunt înțelepte. Lasă-L pe Dumnezeu să te schimbe așa cum consideră El că e potrivit. Dar nu încerca să fii altcineva - asta ar însemna negarea individualității tale (și cât timp s-ar putea lucra în armura altcuiva?),

Când te aduceam acasă de la spital, ne-am oprit la marginea drumului, te-am predat Domnului și L-am rugat să conducă viața ta.

dar într-un sens este și negarea faptului că Dumnezeu te-a chemat pe tine la lucrarea de pastor.

Tu ești străinul care vine în biserică în care vei lucra. Dă-le oamenilor timp să te cunoască. Încurajează-i să vorbească despre biserică lor și despre istoria ei. Vei avea lista ta de obiective, atunci când îți vei începe activitatea în primul tău

district, dar ia-ți timp să afli de la oameni ce visează ei cu privire la biserică lor. Încearcă să fii entuziasmat de visele lor și să-i ajuți să și le împlinească. Aceasta este o parte importantă a lucrării de pastor. Doar atunci când începi să-i cunoști pe membrii bisericii, poți începe să lucrezi pentru ei.

Ai fost chemat să îndeplinești un rol spiritual. Dacă aș putea s-o iau de la început, aș folosi mai mult timp în rugăciune și pentru citirea Bibliei și a altor cărți care ajută la creșterea spirituală - timp în care să intru în legătură cu Izvorul puterii spirituale. Cunoșc teama de a păsători biserici în care un număr mare de membri sunt persoane calificate, unii dintre ei având studii superioare. Acolo am învățat că, deși se considera că și eu sunt o persoană calificată, rolul meu nu era să mă iau la întrecere cu ei în ce privește cunoștințele sau competența, ci să fiu conducător spiritual. Și acest lucru este adevărat pentru orice biserică pe care o vei păstori.

Înțeleg că ești pastor *adventist*. Asta înseamnă că biserică ta va aștepta să-ți însușești și să susții, atât în public, cât și în particular, anumite doctrine și reguli de viață. Nu se va aștepta nimeni să știi pe dinafară cele 27 de puncte fundamentale de doctrină și poate că ai дори ca unele dintre acestea să fi fost formulate altfel sau să se fi subliniat alte aspecte ale acestor doctrine.

Dar este de așteptat să le susții.

Predică Cuvântul! Credincioșii pot să găsească destul de ușor informații bune din domeniul psihologiei, al sociologiei, sau o istorisire bună, apăsând pe un buton sau răsfoind o revistă. Dar, în Sabat dimineață, ei așteaptă altceva - Cuvântul lui Dumnezeu. Este foarte bine să le folosești pe celelalte ca să illustrezi Cuvântul (și ce nu dăm noi, pastorii, pentru o ilustrație bună), într-un fel care să ajute la înțelegerea lui într-un cadru actual. Dar acestea trebuie doar să illustreze Cuvântul, nu să-i ia locul.

Ca să-ți aduci la îndeplinire responsabilitățile, vei lucra multe ore. Dar nu fi tot timpul cu gândul la ceas. Ține minte că le vei cere multora să lucreze voluntar. În timpul lor, în afara celor 38 sau 40 de ore de lucru pe săptămână. Trebuie să fii dispus să faci și tu la fel. Dar nu încerca să faci singur totul. De fapt, unul dintre rolurile tale este să-i încurajezi pe alții să lucreze. Ajută-i pe membrii bisericii să-și dezvolte pe deplin potențialul și darurile spirituale.

Solicitările lucrării de pastor pot fi oboșitoare. De aceea, este important să păstrezi un echilibru în viață, altfel îți vei epuiza repede forțele. Ai nevoie de timp pentru relaxare, pentru mișcare fizică, pentru tine și pentru soția ta. Unele dintre aceste lucruri le poți integra în activitatea ta de pastor.

Iubește-o pe soția ta și arată-i că o iubești, atât când sunteți singuri, cât și în public. Amândoi veți fi solicitați, și aceasta va pune la încercare relația dintre voi. Veți avea nevoie de un timp special în care să fiți împreună - include-l în programul tău zilnic. Ține minte că ea este prima ta prioritate (iar după ce veți avea copii, și ei vor veni înaintea bisericii). Unii vor considera că locuința voastră le este deschisă oricând, iar tragediile și nevoile altora nu res-

pectă timpul cel mai convenabil. Aceasta va accentua stresul. Și să îți minte, chiar dacă soția ta se va dezvolta în profesia ei, ea va fi implicată în mod automat în lucrarea de pastor, în biserică, iar aceasta va fi o solicitare în plus pentru ea.

De ce spun să-i arăți că o iubești când sunteți singuri? Ea are nevoie să știe că este o persoană specială pentru tine, în timp ce vei fi tot mai ocupat ajutându-i pe alții. Când sunteți în public? Adolescenții (mai ales cei din familii distruse) au nevoie să vadă că poate să existe o relație pozitivă între un bărbat și o femeie. Fie că îți place, fie că nu, amândoi veți fi un model de viață pentru alții. Mai mult decât atât, membrii bisericii trebuie să știe că

voi doi vă iubiți și că în nici un fel nu poate fi folosit unul dintre voi împotriva celuilalt, dacă ar dori cineva vreodată să o facă.

Să nu-ți fie frică să faci experimente și nici să ai parte de eșecuri. Eu cred că cea mai înaltă chemare pe care o poate avea cineva în Biserica Adventistă este să lucreze ca pastor de district. Dar există atâtea modalități prin care se poate lucra ca pastor și în care te poți implica! Încearcă să lucrezi ca evanghelist. Exersează lucrarea cu tinerii. Învăță să lucrezi cu cei mai în vârstă. Lucrează să relansezi Școala de Sabat.

Apoi, după ce vei lucra timp de câțiva ani, străduiește-te să te specializezi într-un anumit domeniu. Ai putea să ajungi expert într-o carte din Biblie, în activitatea de consiliere, în lucrarea cu tinerii sau chiar în administrarea finanțelor bisericii (sau ai putea scrie cărțile acelea pe care îmi spui că vrei să le scrii). Lucrarea de pastor oferă o gamă atât de largă de activități și curând vei ajunge competent în toate. Dar cred că, pentru satisfacția ta sufletească, vei avea nevoie să te specializezi într-un anumit domeniu legat de lucrarea de pastor.

A fi pastor este cea mai captivantă vocație. Poți să vezi de aproape cum lucrează Dumnezeu în viața oamenilor. Ești un instru-

ment al Său. Și, pentru că ești pastorul, oamenii vor veni să-ți ceară ajutorul. Ce înaltă chemare! A fi pastor poate să fie și cea mai descurajatoare vocație, atunci când oamenii se depărtează de Dumnezeu sau când nu se vede nici un rezultat. Te vei confrunta cu aceste situații destul de curând.

Ceea ce începu ca o scrisoare scurtă a ajuns o epistolă către tine (voi face altă dată împărțirea pe capitole și pe versete).

Sper că ești la fel de încântat de lucrarea de pastor cum am fost și sunt și eu. Mama ta și eu ne vom ruga în continuare pentru tine și pentru soția ta, acum, când intrați într-o nouă etapă a vieții voastre.

Cu drag,
Tata

P.S. Aruncă o privire peste 2 Timotei!

David Bell este un pseudonim.
Ministry, iunie 1998

Al meu și al Lui

Valeriu Petrescu

Ultima carte a Vechiului Testament conține o serie de solii de strictă actualitate. Maleahi - *mesagerul lui Iehova*, s-ar putea traduce numele - apare puțin după lucrarea desfășurată de Neemia la Ierusalim. Starea popoului era deplorabilă. Zelul preoților și al popoului se stinsese. Activitatea religioasă căzuse iarăși pradă formalismului. Este un tablou destul de sumbru pentru ultima carte a Vechiului Testament.

Și nu știu de ce situația aceea și soliile rostite de Maleahi mi se par extrem de actuale la acest sfârșit de an. „Solia lui Maleahi este în mod special potrivită pentru biserică de azi și este comparabilă cu solia către Laodicea. Ca și laodiceenii, iudeii din zilele lui Maleahi erau extrem de insensibili cu privire la adevărata lor stare spirituală și simțeau că 'nu duc lipsă de nimic'. Ei erau 'săraci' în ce privește comorile cerești, 'orbi' față de greșelile lor și 'goi', sau fără haina desăvârșită a caracterului lui Hristos. Asemenea omului din parabola cu haina de nuntă, stăteau înaintea Regelui universului lipsiți de mania îndreptării Sale și pe deplin mulțumiți cu zdrențele lor morale“ (*Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 4, pag. 1123).

Cred că o astfel de stare poate fi regăsită de mulți dintre noi, acum, la sfârșit de an, dacă ne luăm timp să privim cu atenție în noi înșine. Există o caracteristică a naturii noastre umane care ne face să ne înșelăm foarte ușor cu privire la

adevărata noastră stare spirituală. Și poate că, privind în trecutul istoriei, analizând experiențele altora, este mai ușor să discernem care este realitatea stării noastre.

De opt ori, Dumnezeu atenționează poporul din vremea aceea prin gura „mesagerului lui Iehova“, cu privire la:

• **Necunoștința** - „V-am iubit, zice Domnul! Și voi ziceți: 'Cu ce ne-ai iubit?' Nu este Esau frate cu Iacov? Zice Domnul; totuși am iubit pe Iacov“ (Mal. 1,2).

• **Necinstirea lui Dumnezeu** - „Un fiu cinstește pe tatăl său, și o

slugă pe stăpânul său. Dacă sunt Tată, unde este cineasta care Mi se cuvine? Dacă sunt Stăpân, unde este teama de Mine? zice Domnul oștirilor către voi, preoților, care nesocotiți Numele Meu și care ziceți: 'Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?'“ (1,6)

• **Profanarea lui Dumnezeu** - „Prin faptul că aduceți pe altarul Meu bucate necurate! Și dacă ziceți: 'Cu ce Te-am spurcat?' - Prin faptul că ați zis: 'Masa Domnului este de disprețuit!'“ (1,7)

• **Ipocrizie** - „Iată acum ce mai faceți: Acoperiți cu lacrimi altarul Domnului, cu plânsete și gemete, așa încât El nu mai caută la darurile de mâncare și nu mai poate primi nimic din mâinile voastre. Și dacă întrebați: 'Pentru ce?'... Pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarășa și nevasta cu care ai încheiat legământ!“ (2,13-14).

• **Nemulțumire** - „Voi oboșiți pe Domnul prin cuvintele voastre, și mai întrebați: 'Cu ce L-am oboșit?' Prin faptul că ziceți: 'Oricine face rău este bun înaintea Domnului și de el are plăcere!' Sau: 'Unde este Dumnezeuul dreptății?'“ (2,17)

• **Călcarea poruncilor** - „Din vremea părinților voștri, voi v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați păzit. Întorceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor. Dar voi întrebați: 'În ce trebuie să ne întoarcem?'“ (3,7)

• **Înșelarea lui Dumnezeu** - „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu,

cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: 'Cu ce Te-am înșelat?' Cu zecuielile și darurile de mâncare" (3,8).

• **Judecarea lui Dumnezeu** - „Cu vintele voastre sunt aspre împotriva Mea, zice Domnul. Și mai întrebați: 'Ce-am spus noi împotriva Ta?' Ați zis: 'Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor?'” (3, 13-14).

O ilustrație

Toate aceste atenționări scot în evidență o stare de lucruri generată de o filozofie de viață.

Imaginați-vă că aveți o cutie frumos colorată, mare-mare, plină cu bomboane de ciocolată, și o cutiuță cu Tic-tac. Acum, pentru că vă aflați la dv. acasă și aveți musafiri, doriți să-i serviți cu ceva. Așa că luați cutiuța de Tic-tac și începeți să împărțiți, cu „generozitate”, tuturor musafirilor, câte o pastiluță-două, din cutie. Pentru că sunt mulți musafiri, cutiuța se golește și nu ajunge pentru toți. Pe masă tronează cutia aceea frumos colorată, mare-mare, plină cu bomboane de ciocolată, dar nici nu vă trece prin minte s-o deschideți și să împărțiți din ea. Cutia aceea este a dv. și numai a dv. Și vă simțiți foarte satisfăcut pentru că ați fost atât de generos și i-ați servit și pe ceilalți cu ceva.

Ridicol, nu-i așa? Cine ar face astfel ar fi considerat nu numai un egoist, dar și un ipocrit, pentru că are pretenția de a fi generos. Și totuși acest mod de gândire și de acțiune este mai răspândit decât ne dăm seama sau decât ne place să acceptăm.

Două categorii de adventiști

Există două categorii de adventiști care seamănă foarte mult cu poporul din timpul lui Maleahi. Vă invit să privim asupra a două doctrine - Sabatul și dăruirea -, față de care se reflectă foarte bine aceste două atitudini.

În privința Sabatului, aceste două categorii de adventiști au reacții diferite, dar la fel de departe de spiritul adevărat al zilei de odihnă.

Primii fură din timpul Sabatului pentru ei. Orele cele mai vulnerabile sunt cele de la începutul și de la sfârșitul zilei. Ei obișnuiesc să își

termine treburile normale, din cursul săptămânii, după începerea Sabatului. Pleacă de la serviciu o dată cu apusul soarelui sau chiar mai târziu. Sâmbătă seară, așteaptă la ușa magazinelor, cu ochii pe ceas, ca să apună soarele și să poată intra. Sau pleacă de acasă pregătiți pentru lucru și calculează timpul necesar să ajungă la serviciu o dată cu apusul soarelui. Și nu puțini consideră că se pot folosi de orele de Sabat ca să încheie mici „afaceri” cu frații, la adunare, să programeze diverse afaceri, să obțină o programare pentru diferite reparații sau să obțină o „consultație” gratuită în cine știe ce domeniu de activitate.

„Solia lui Maleahi este în mod special potrivită pentru biserică de azi și este comparabilă cu solia către Laodicea.”

Aflându-mă într-o altă țară, am văzut, într-o zi, un exemplu de felul acesta. Era în pauza de după Școala de Sabat și un frate a pornit din primul rând spre ieșire, spunându-le ceva celor de pe fiecare rând. Când a ajuns în dreptul meu, am auzit ce spunea: „Diseară plec spre România și, dacă aveți pachete de trimis celor din țară, vi le pot duce. Iau atâta pe kilogram”.

A doua categorie sunt cei care îl înșală pe Dumnezeu pe timpul Lui. Nu este ceva nou. Și israeliții în pustie făceau la fel. Deși porunca era lămurită: „Domnul a poruncit așa. Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului” (Exod. 16,23), unii din popor au considerat că se poate și altfel.

Există o tendință de a supra-aglomera Sabatul tot cu lucruri bune și folositoare, dar aceasta devine o călcare de Sabat:

„Pentru ca să păzim Sabatul sfânt, nu este necesar să ne închinăm între ziduri, izolați de frumoasele scene ale naturii și de aerul generos și înviorător al cerului. În

nici un caz nu trebuie să îngăduim ca poverile și tranzațiile de afaceri să ne abată mintea de la Sabatul Domnului pe care l-a sfințit El. Nici nu trebuie să îngăduim ca mintea noastră să stăruie asupra lucrurilor cu caracter lumesc. Dar mintea nu poate fi reîmprospătată, însuflețită și înălțată, fiind reținută aproape toate orele Sabatului între ziduri, ascultând predici lungi și rugăciuni obositoare și formale. Dacă este folosit astfel, Sabatul Domnului este greșit întrebuințat.

Este necesar ca poporul lui Dumnezeu să se adune, să discute despre El, să discute și să cugete în legătură cu adevărurile cuprinse în Cuvântul Său și să consacre o parte din timp pentru rugăciune potrivită. Dar acest timp, chiar și în Sabat, nu trebuie să fie plictisitor, prin lungimea lui și prin lipsă de interes.

În timpul unei părți din zi, toți ar trebui să aibă ocazia să stea afară. Cum pot copiii să primească o mai bună cunoaștere despre Dumnezeu și mintea lor să fie mai bine impresionată decât petrecând o parte din timpul lor afară, nu la joacă, ci însoțindu-i pe părinții lor? (*Mărturie*, vol. 2, pag. 562).

Mulți doresc să facă multe pentru Dumnezeu și pentru semenii, dar numai în Sabat. În Sabat, comitete: ale comunității, ale diaconiei, ale Școlii de Sabat, ale tineretului etc. În Sabat, toate repetițiile de cor și de orchestră. În Sabat, vizite misionare, biblioteca mobilă, vizite la bolnavi, vizite de diaconie. Totul în Sabat!

Cum a apus soarele, s-a terminat cu toate. Acum avem treburile noastre! Am împărțit, cu „generozitate”, din cutia micuță, toate pastiluțele de Tic-tac, și acum ne putem vedea în voie de cutia noastră frumos colorată, mare-mare, cu bomboane de ciocolată. Pentru că Sabatul (cutiuța cu Tic-tac) tot nu ne aparține, ci este al Domnului, suntem gata să-l împărțim cu mână largă. Dar restul săptămânii (cutia aceea mare-mare, frumos colorată) este doar pentru noi. În felul acesta, îl înșelăm pe Dumnezeu pe timpul Lui.

Și în ce privește dăruirea, există aceleași două categorii de adventiști, care ilustrează aceeași filozofie ca a celor din vremea lui Maleahi.

Primii sunt cei care fură direct pe Dumnezeu și pe semenii. Ei nu dau zecime, nu dau daruri și au argumente „forte“ să-și susțină cauza. „Cine știe cum este folosită zecimea?“ spun ei. „Cu siguranță, nu se procedează corect cu darurile“. Așa că ei nu dăruiesc deloc.

A doua categorie procedează în două moduri. Unii folosesc zecimea după cum consideră ei mai bine: pentru săraci, pentru construcții, pentru evanghelizare etc. Ei dăruiesc cu „generozitate“, din micuța cutie cu Tic-tac. Consideră că modul în care repartizează ei zecimea este mai potrivit decât cel în care ar face-o biserica și sunt foarte mulțumiți de generozitatea lor. Uită, însă, un lucru: zecimea nu este a noastră, ci a lui Dumnezeu. Și este foarte ușor să fii generos cu ceea ce nu-ți aparține.

Alții aduc zecimea lor la adunare, cu strictă conștiințiozitate, și sunt extrem de satisfăcuți că au „dăruit“ toată cutiuta cu Tic-tac. Dar nici nu le-ar trece prin minte să se atingă de cutia aceea mare-mare, frumos colorată, și să împartă din ea pentru săraci, pentru construcții, pentru evanghelizare.

Ei spun: „Zecimea este a Lui, iar restul este al meu. Și din ce este al meu nu voi folosi decât pentru mine“. Ei uită un mare adevăr: „Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului“ (Lev. 27,30). Și nu poți dărui decât ceea ce-ți aparține.

Filozofia „al meu“ și „al Lui“

Advenștii de felul acesta sunt ferm convinși că au dreptate. Ei au acceptat principiile biblice: Sabatul, dăruirea etc, dar n-au înțeles spiritul Maestrului. Pentru ei, lucrurile sunt clare. Al Lui și al meu sunt lucruri complet diferite. Iar tot ce am de făcut trebuie făcut în „timpul Lui“ și „cu banii Lui“.

Filozofia aceasta mercantilă uită lucrurile esențiale: lucrarea misionară începe după ce a trecut Sabatul; binefacerea aparține celorlalte zile ale săptămânii; lucrările administrativ-gospodărești pentru bise-

rică se fac în „timpul meu“, nu în „timpul Lui“. Cu siguranță, este îngăduit a face bine în Sabat. Dar nu doar în Sabat! Sigur, e potrivit a face lucrare misionară în Sabat. Dar nu doar atunci!

Sunt uimit uneori de graba cu care se așteaptă apusul soarelui, sămbătă seară. Am încercat să înghesuim în Sabat cât mai mult posibil. Am încercat să împărțim, cu generozitate, tot ce este „al Lui“, crezând că suntem buni păzitori ai Sabatului, adevărați advenști. După ce a apus soarele, parcă s-a tras o cortină și s-a schimbat o recuzită. Acum totul este „al meu“. Și timpul, și resursele, și zâmbetele chiar.

Dacă „al meu“ și „al Lui“ nu se contopesc spre a fi administrate în spiritul Lui, atunci dăruirea noastră și viața noastră de credință nu sunt decât ritualuri seci.

Nimic pentru Domnul, nimic pentru semenii. Doar acum sunt pe „timpul meu“. Mi-am făcut datoria față de Dumnezeu și față de semenii. I-am dat ce eram dator să-I dau. Acum totul îmi aparține.

La fel și cu dăruirea. Suntem gata să dăm oricât pentru proiecte evanghelice, pentru săraci, pentru construcții, pentru orice. Dar numai din zecime. Împărțim cu generozitate cutiuta „Lui“ și nici nu ne trece prin gând să luăm ceva din cutia aceea mare-mare, „a noastră“. Ba încă îi dezaprobăm cu tărie pe cei care nu dau zecime. Îi considerăm necredincioși. Dar propria noastră credințioasă se rezumă la „a dărui“ ceva ce nu este al nostru. Și suntem total uimiți, atunci când recităm Maleahi 3,8, unde, după

„zeciuiele“, mai apar și „darurile“. Păi de unde să mai oferim și daruri, dacă am dat toată zecimea? În nici un caz din ce este „al meu“.

Această filozofie nu ține cont de un lucru: că dăruirea începe după ce ai dat zecimea. Că dăruirea înseamnă să dai din cutia aceea mare-mare, frumos colorată, a ta, și nu din cutiuta cu Tic-tac, a Lui. Dacă „al meu“ și „al Lui“ nu se contopesc spre a fi administrate în spiritul Lui, atunci dăruirea noastră și viața noastră de credință nu sunt decât ritualuri seci.

Abia atunci când dăm din „timpul nostru“ și din „banii noștri“ și când nu ne mulțumim să dăm doar din ce este „al Lui“: „Veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce-I slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește“ (Mal. 3,18).

Un an al credințioșiei

Anul 1999 stă în fața bisericii din România ca unul care va pune la încercare relația noastră cu Dumnezeu. Nu cred că filozofia „al meu“ și „al Lui“ poate să fie invocată. Cred, mai degrabă, că anul ce ne stă în față poate fi o ocazie irepetabilă să ne reconsacrăm cu tot ce avem și cu tot ce suntem și să ne dăruim pe deplin. Nu doar la nivel declarativ, ci în realitatea vieții noastre.

Cred că ar trebui să plecăm urechea la solia „mesagerului lui Iehova“: „Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb, rânduiei și porunci, pentru tot Israelul!“ (Mal. 4,4) Pentru ca, în felul acesta, făgăduința finală a Vechiului Testament: „Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!“ (Mal. 4,5-6) să se împlinescă, iar viața bisericii noastre să capete un suflu nou. Suflul Duhului Sfânt!

Valeriu Petrescu este pastorul bisericii Labirint-București și directorul Casei de Editură „Viață și Sănătate“.

Eroii... de AZI

Unde este războiul, acolo sunt și eroii. Dar războiul nu este în viitor. Apocalipsa 12,12.17 ne aruncă într-un război prezent! O mare luptă spirituală se dă pe milioane de fronturi, pe terenul a nenumărate inimi. Azi se câștigă sau se pierde bătălii.

Lupta nevăzută - împotriva „duhurilor răutății

care sunt în locurile cerești” - iese la iveală pe planul confruntării dintre principiile lui Hristos și principiile celui rău, în cadrul banal, cel de toate zilele.

Aici răsar eroii, aceia care „nu iubesc lumea, nici lucrurile din lume” (1 Ioan 2,15), care stau neclintii lângă valorile lui Hristos, chiar de s-ar năru cerul.

Eroii lui Dumnezeu - sunt aici și acum, chiar între noi!

Mărturia tăcută

• Dumnezeu a lăsat ca lucrurile noastre tainice să se dea pe față. Gândurile, simțămintele și alegerile noastre ascunse iau forma cuvintelor, faptelor și atitudinilor care... vorbesc.

• Credința sau necredința inimii se exprimă: printr-o culoare, prin preferința pentru anumite sunete, prin felul de muncă și de distracție... Într-un cuvânt, prin stilul de viață. Iar acesta se evaluează după standarde!

• Ce sunt standardele? Ele sunt norme care definesc un lucru, un produs sau un om. Ele sunt specifice pentru fiecare domeniu; de exemplu, sunt standarde pentru sticlărie, altele pentru evaluarea cailor, și altele... pentru definirea oamenilor. Apoi, după cum sportul își are standardele lui (condiție fizică, viteză, dibăcie), tot așa și creștinismul și le are pe ale sale (ținută morală, principialitate, „statura lui Hristos”). Dacă creștinii mai uită, lumea, în agresivitatea ei, știe cel mai bine acest lucru!

• Omul fără Dumnezeu, cu tot păcatul lui, trece neobservat de lume, ca ceva normal. Nu însă creștinul! El este „o privesc pentru lume, îngeri și oameni” (1 Cor. 4,9). De ce? Pentru că lumea caută „motive” ca să se dezică de creștinism și să-și liniștească, astfel, glasul conștiinței.

• Împotriva standardelor lui Hristos, lumea lansează trei coloane de atac: „pofta firii pământești” - sau permisivitatea patimilor, „pofta ochilor - sau curiozitatea, și „lăudăroșenia vieții” - sau mândria, înălțarea de sine (1 Ioan 2,16).

• Mai concret: cum ne-ar putea lovi prin „pofta firii pământești”? Gândește-te doar la noutățile cu care ne bombardează piața în ultimii ani: totul pentru stărnirea și dezlanțuirea instinctelor. În loc să-i ridice ființa spre valori nepieritoare, ele îl cufundă în animalic. Doar eroii rezistă!

• Dar „pofta ochilor”? Omul absoarbe 89% din realitate prin văz. Atunci: asalt asupra ochilor! Ca să pună capac, vicleanul a adus „toate împărățiile lumii și slava lor” (Mat. 4,8) chiar la om acasă. Lucruri pe care s-ar rușina să le privească în fața altor oameni, acum le devorează cu nesăț. Printre

cele mai înrobitoare droguri semnalate recent de Organizația Mondială a Sănătății se numără și Internetul și televizorul.

• Iar „lăudăroșia vieții”? Fiind cea mai nealarmantă din tot arsenalul de distrugere, mândria debordează prin modă, machiaj, ornamente... Noutăți pentru cei în pas cu vremea, ele sunt vechi trucuri, exploatare cu răvnă și de străbunica.

• Apropos! E rău să dorești să fii frumos? Indiferent de răspunsul pe care-l dai, recunoaște că noi toți dorim acest lucru. Numai că... există două feluri distincte de frumusețe, precum Cain și Abel, care dau pe față două filozofii opuse. Urmărește numai logica de 1 rai jos:

• Zise Lucifer: „Mă voi sui..., mă voi înălța mai presus...” (Is. 14,13-14). Și așa a născut el păcatul. Dar răspunse Hristos: „Mă voi smeri... voi lua chip de rob...” (Fil. 2,7-8). Și așa a născut El neprihănirea și salvarea. Acum, tu alegi: Hristos sau Satana! „Înălțarea” sau „smerenia”?

• Există un „frumos” agresiv, pătimaș, cu mult mai roșu decât a hotărât Creatorul drept frumusețe în obraji și pe buze. Un frumos care ar vrea să strige: „Sunt aici! Nu mă vezi? O-o!” Acum știi filozofiei căruia din cei doi slujește el... Iar pe de altă parte, este un frumos liniștit și pașnic, care răsare dintr-un „duh blând și liniștit”, de un farmec nepieritor! La fel sunt și culorile și croielile care-l definesc.

• Mary Quant, vestita creatoare de modă, din Anglia, promotoarea celui dintâi „frumos”, o spune pe șleau: „Bunul gust înseamnă moarte; vulgaritatea e viață! Fardurile nu vor altceva decât seducție, iar țința la care moda trebuie să conducă este sexul...” (Reader's Digest, iunie 1967, pag. 112)

• „Înfățișarea descoperă starea minții... Orice lucru care urmărește să atragă atenția spre cei ce-l poartă... e în contradicție cu modestia lui Hristos. Mândria și extravaganta în înfățișare constituie păcat...” (E. G. White, Messages to Young People, pag. 268-271)

Orisime

BUN VENIT ÎN FAMILIE

Familia adventistă...

Căsătoria a fost instituită de Dumnezeu în Eden. Isus a spus că ea este unirea pe viață dintre un bărbat și o femeie într-o părtășie plină de dragoste. Pentru creștin, căsătoria este un legământ atât față de Dumnezeu, cât și față de partenerul de viață. De aceea trebuie să fie contractată numai între parteneri de aceeași credință. Această relație se întemeiază pe dragoste reciprocă, pe cinste, respect și responsabilitate, care trebuie să reflecte iubirea, sfințenia, apropierea și permanența relației dintre Hristos și biserica Sa. În ce privește divorțul, Isus a învățat că cel care se desparte de tovarășul său de viață din alte motive decât desfrânarea, căsătorindu-se cu altcineva, comite adulter. Deși unele relații de familie sunt departe de ideal, soții care se dăruiesc unul altuia pe deplin în Hristos pot realiza o unitate plină de dragoste prin călăuzirea Duhului și prin instruirea oferită de biserică. Dumnezeu binecuvântează familia și dorește ca membrii ei să se ajute unul pe altul pentru a ajunge la maturitate deplină. Părinții sunt datori să-i crească pe copiii lor în dragoste și ascultare față de Dumnezeu. Prin exemplul și prin cuvintele lor, trebuie să-i învețe că Hristos folosește disciplina, dar este totdeauna plin de iubire și de atenție, dorind ca ei să devină membri ai trupului Său, familia lui Dumnezeu. Aproximarea familială tot mai strânsă este unul dintre semnele distincte ale mesajului final al Evangheliei (Gen. 2,18-25; Mat. 19,3-9; Ioan 2,1-11; 2 Cor. 6,14; Efes. 5,21-33; Mat. 5,31-32; Marcu 10,11.12; Luca 16,18; 1 Cor. 7,10.11; Exod. 20,12; Efes. 6,1-4; Deut. 6,5-9; Prov. 22,6; Mal. 4,5.6.)

Puncte fundamentale, 22

La întrebarea „Ce este familia?” s-ar putea da multe răspunsuri bune și la care se merită să gândim. Dar, ca adventiști care ne prindem de ancore sigure, căutăm răspunsul care constituie însăși temelgia, esența a ceea ce se numește „familie” și care are semnificație spirituală.

Baza credinței fundamentale despre importanța și scopul familiei trebuie găsită dincolo de argila de suprafață care stă la temelgia a tot ce înseamnă a fi pe deplin om, creat după chipul lui Dumnezeu, născut pentru intimitate atât cu El, cât și unul cu altul. Această bază a credinței fundamentale despre familie formează suportul indispensabil atât pentru a fi ucenic, cât și pentru a face ucenici. Ea întruchiează idealurile spre care tindem, tot ce vor dori creștinii să cunoască despre planul „foarte bun” al lui Dumnezeu.

Dar această temelie a fost spartă în mod violent, răsturnată cu brutalitate, mutilată crunt de un singur element cataclismic - păcatul. Vestea bună este că, atunci când vorbește despre familie, Scriptura nu este străină de zdrobirea sufletească. În paginile ei, lumea este prezentată așa cum este, dar și așa cum trebuie să fie. În ea găsim idealuri ca stelele călăuzitoare, care merg neabătut pe drumul lor, fiind surse constante, sigure, de lumină și de orientare. Dar sunt și oameni reali care au navigat pe marea agitată a vieții, care au trecut pe acolo pe unde trecem și noi, ca să avem speranță (vezi *Testimonies*, vol. 4, pag. 12). Există un prim mesaj care susține tot ceea ce dorește Dumnezeu pentru copiii Săi, dar există și un al doilea mesaj, despre harul vindecător și despre un nou început.

Credem că există cel puțin trei adevăruri importante, care fac parte integrantă din doctrina fundamentală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea despre familie:

1. Familia are o importanță capitală pentru sănătatea și fericirea oamenilor, pentru că suntem creați pentru relații. Creatorul nostru este o ființă personală care caută părtășia cu cei pe care i-a creat și, încă de la început, El a pus dorința de părtășie în adâncul ființei noastre. Căsătoria și copiii fac parte integrantă din planul general al lui Dumnezeu pentru familie. Acesta este cadrul oferit de Dumnezeu pentru satisfacerea celor mai adânci nevoi ale noastre de intimitate și pentru perpetuarea neamului omenesc. Dar Dumnezeu știa că, nici în cel mai bun caz, o singură unitate familială nu poate satisface toate nevoile de intimitate ale membrilor ei, că povara ar fi prea grea, iar în cel mai rău caz, multe familii nu vor cunoaște intimitatea niciodată. De aceea, Dumnezeu nostru atotînțelept a luat măsuri ca să poată fi oferite prietenie și sprijin în cercul familial mai mare, cel al bisericii.

În mod paradoxal, pe o planetă din ce în ce mai dens populată și mai aglomerată, mulți se simt singuri și izolați. Marea tragedie are loc atunci când biserica începe să imite lumea în general. Pentru că, deși păcatul creează bariere enorme în calea intimității dintre noi, rămâne în continuare o realitate faptul că avem nevoie unul de altul, că nici unul dintre noi nu este atât de puternic sau de independent, încât să nu aibă nevoie de iubire, de intimitate și de dialog în cadrul societății. Iar Dumnezeu ne-a dat o responsabilitate reciprocă. Faptul că formăm o familie, atât acasă, cât și în biserică, aceasta trebuie ne determină să încercăm în continuare să găsim metode ca să fim pe deplin sinceri unii cu alții. Să căutăm permanent să învățăm să transmitem harul vindecător unii altora, înainte ca și alții dintre noi să fie ispitiți să încerce să se descurce singuri pentru că ajutorul celorlalți li se pare inaccesibil.

2. Pentru fiecare om care se naște, familia este incubatorul în care se dezvoltă credința. James Fowler, în lucrarea sa clasică despre dezvoltarea credinței, *Stages of Faith*, spune că toți oamenii dezvoltă credință. Dar credința nu este doar un sinonim pentru religie. Credința unui om se definește prin răspunsul său față de întrebările cheie ale credinței: „De ce sau de cine ți-ai legat inima? Cărei viziuni cu privire la relația corectă a omului cu semenii săi, cu natura și cu transcendentul îi ești loial? Ce speranță și ce bază pentru speranță te însuflețește și modelează câmpul de forțe al vieții tale și modul în care acționezi în el?” (James W. Fowler, *Stages of Faith*, New York: Harper & Row, 1981, pag. 14). Credința nu este în primul rând un substantiv care exprimă o stare, ci un verb care exprimă dinamism. Este ceea ce ne ajută să înțelegem și ceea ce orientează experiențele vieții. Ea definește ceea ce prețuim cel mai mult, în ce ne punem încrederea și care este garanția acestei încrederi.

Credința însăși, spune Fowler, întotdeauna este relațională. „În credință există întotdeauna *altceva* sau *altcineva* în care am încredere și față de care sunt credincios” (*Ibid.*, pag. 16). Mai mult decât atât, credința se formează în cadrul societății. Primul loc în care căutăm persoane importante în care să ne încredem este familia. Așa cum a intenționat Dumnezeu, când copiii sunt ata-

... Un incubator pentru credință

sați de familie prin legături de iubire și prin purtarea de grijă din partea părinților, atunci se formează și o loialitate față de concepțiile și valorile comune ale familiei, față de concepția familiei cu privire la Dumnezeu și la adevăr. Doar în stadiile ulterioare ale dezvoltării credinței, aceste valori vor fi însușite în mod individual. Și chiar atunci, potrivit cu planul lui Dumnezeu, ele trebuie trăite și transmise mai departe în cadrul societății, printr-o unire strânsă între familii, unire care se întinde peste generații, atât în cămin, cât și în biserică.

Ellen White exprimă gândul acesta atunci când spune că „întreaga experiență religioasă [a copiilor] este influențată de felul în care sunt crescuți de mici” (*Child Guidance*, pag. 473). Acest lucru este adevărat pentru că familia este primul cadru în care se dezvoltă capacitatea pentru intimitate, spre bine sau spre rău. Și, de asemenea, pentru că a ști cum să avem o relație intimă atât cu Dumnezeu, cât și unii cu alții este ceea ce înseamnă a fi ucenic și a face ucenicii (vezi Ioan 15,15; 13,35). Armand Nicholi, un psihiatru creștin de la facultatea de medicină a Universității Harvard, dezvoltă astfel gândul acesta: „Primele experiențe din cadrul familiei determină structura caracterului nostru ca adulți, imaginea interioară pe care o nutrim despre noi, felul în care îi privim pe alții și sentimentele noastre față de ei, concepția noastră despre bine și despre rău, capacitatea noastră de a intra în relații strânse, calde și susținute, care sunt necesare ca să avem familia noastră, atitudinea noastră față de autoritate și față de Autoritatea Supremă din viața noastră, precum și felul în care încercăm să înțelegem existența noastră. Nici o interacțiune umană nu are o influență mai mare asupra vieții noastre decât experiența din familia noastră” (Armand Nicholi II, „The Fractured Family: Following It Into the Future”, *Christianity Today*, 25 mai 1979, pag. 11).

Deci, acesta este idealul. Într-un sens, este și realitatea, pentru că acestea sunt legile de dezvoltare a credinței la om, despre care vorbim. Dar mai este o realitate cu care trebuie să ne confruntăm - faptul că energiile multor adulți sunt absorbite doar pentru a face față zdrobirii sufletești produse de experiențe familiale dureroase din viața lor. Faptul că energiile lor sunt insuficiente pentru a face din copii ucenici ai Domnului Isus sau pentru ca părinții să poată să dea o mărturie creștină. A ne aduce aminte că formăm o singură familie înseamnă că trebuie să ne angajăm să ne ajutăm unii pe alții să ajungem sănătoși, așa încât să avem ceva de oferit misiunii.

3. Domnul Isus a spus că felul în care stabilim relații este dovada care contează cu privire la realitatea și esența credinței noastre. Familia nu este singurul loc în care se fac ucenici; a face parte din familie înseamnă, în sine, ucenicie. Iubirea față de Dumnezeu o manifestăm iubindu-ne unul pe altul. Atunci când a prezentat o imagine a timpului sfârșitului, Domnul Isus i-a descris pe sfinți ca fiind surprinși pentru că se găseseră printre cei neprihăniți. Și ei întrebă: De ce? Iar Dumnezeu le răspunde astfel: „Ori de câte ori ai făcut aceste lucruri [ați arătat iubire] unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Mat. 25,40). Cea mai sigură dovadă că am primit neprihănirea ispășitoare a Domnului Hristos va fi faptul că îi dăm voie să facă din noi creștini iubitori și agreabili. Prin noi toți, Dumnezeu vrea să-și manifeste iubirea față de lume. Nenumărați oameni din jurul nostru doresc foarte mult să vadă iubirea lui Dumnezeu. Ei caută modele de ceea ce înseamnă a fi o familie creștină. Ei flămânzesc după afecțiune și îmbrățișare din partea unei alte ființe omenesci. Întrebarea Domnului Isus străbate secolele: „Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a sara?” (Mat. 5,13).

Siguranța credinței noastre se află în Domnul Isus, singurul în a cărui desăvârșire avem speranță. Probabil, cel mai important lucru pe care toți trebuie să-l învățăm în familie este acesta: ce fac creștinii după ce greșesc, după ce mânia iese de sub control, după ce se fac și se spun lucruri care rănesc, după ce sunt rupte relațiile sau atunci când nu au avut destulă iubire. A ne aminti că formăm o familie înseamnă că am făcut un legământ să mergem împreună spre vindecare, să rămânem unul lângă altul atunci când se pare că orice altceva a dat greș, chiar dacă aceasta va supune angajamentul omenesc unei încordări extreme. Iar atunci când, pentru unii, inima este atât de zdrobită, suferința atât de mare, încât li se pare că nu se mai pot încrede în harul lui Dumnezeu, când relațiile au ajuns atât de distructive, încât ei nu le mai pot suporta, a ne aminti că formăm o mare familie înseamnă că nu trebuie să le mărîm și mai mult suferința prin judecata și prin învinuirile noastre. Datoria noastră este să întindem mâna cu iubire, să sprijinim și să încurajăm, să alinăm inimile zdrobite. Putem merge mai departe. Suntem o familie.

1. Motivul pentru care Dumnezeu a instituit familia a fost:

a. dorința Sa de a crea un cadru în care să fie satisfăcute nevoile de iubire, de părtășie, de comunicare, de intimitate ale oamenilor.

b. intenția divină ca membrii familiei să învețe și să reflecte iubirea, unitatea, colaborarea, armonia dintre cele trei Ființe divine - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - și, de asemenea, să se bucure de privilegiul de a fi părtași la lucrarea creatoare a Dumnezeirii, aducând pe lume urmași asemenea lor.

c. faptul că bărbații nu pot trăi singuri, demonstrat prin alegerea lui Adam de a împărtași soarta soției sale, după ce Eva a păcătuit.

2. Scripturile subliniază sfințenia legăturilor conjugale prin:

a. compararea relațiilor dintre membrii familiei și mai ales a celei dintre soț și soție cu relația dintre Domnul Hristos și biserica Sa, dintre Domnul Hristos și fiecare credincios.

b. definierea implicită constantă a căsătoriei ca legământ pe viață, prin care un bărbat și o femeie aleg să aparțină unul altuia în mod exclusiv.

c. condamnarea relațiilor sexuale dintre persoane necăsătorite, a adulterului, a divorțului în general, a incestului, a homosexualității și a tuturor celorlalte perversiuni sexuale, precum și prin susținerea căsătoriei monogame.

3. În această lume ruinată de păcat, în care nefericirea, înstrăinarea, relațiile rupte, abuzurile, imoralitatea, rănilor sufletești și alte rele abundă:

a. toți oamenii ar trebui să urmeze sfatul apostolului Pavel, din 1 Corinteni 7 ca, pe cât posibil, să evite angajamentul permanent al căsătoriei.

b. familiile creștine pot avea harul divin de a fi centre de formare de ucenici ai Domnului Hristos, care se bucură de o relație înfloritoare atât cu El, cât și unii cu alții.

c. biserica lui Dumnezeu are menirea să fie o mare familie, în care copiii, tinerii, bătrânii, oameni căsătorii, necăsătorii, despărții sau victime ale abuzurilor pot găsi un cămin, un liman, un loc de adăpost și de care să aparțină, fiind integrați într-o unitate deosebită, despre care Domnul Hristos a spus că va fi chiar semnul creștinismului.

Răspunsuri corecte:

1. a, b; 2. a, b, c; 3. b, c.

Inspirată să salveze suflete - 8

Inainte de a încheia discuția despre Canright (vezi *Curierul* din octombrie a.c.), să privim asupra unei întâmplări care a avut loc în Noua Zeelandă. În procesul verbal din 15 martie 1903 al adunării generale a uniunii, care avusese loc în acel an, a fost inclusă următoarea dare de seamă:

„Modul milostiv în care Domnul a răspuns rugăciunilor noastre, oprind vremea defavorabilă și pasiunile oamenilor răi, ne-a mișcat inima... Vrajmașul s-a străduit să ne atragă în controversă, dar sfatul trimis de Domnul exact la timpul potrivit, prin serva Sa, sora White, i-a zădărnicit, efectiv, planurile.”

Iată întâmplarea la care se referă ultima frază citată mai sus. În 1902, în mijlocul controverselor, fratele Eugene Farnsworth și o echipă de lucrători ținuseră o serie de adunări de evanghelizare la Dunedin. Rezultatele puteau fi descrise, în cel mai bun caz, ca fiind slabe. Împotmolitiți în învățăturile lui John Knox, scoțienii din Dunedin ascultaseră fericiți, dar foarte greu își schimbau crezul tradițional.

Probabil, ținerea unei întâlniri de tabără la Dunedin putea face să crească interesul, deși unii se întrebau dacă membrii din nord vor călători atât de departe, în sud, ca să ia parte la ea. Dar s-a luat hotărârea ca planul să fie pus în aplicare. 15 ianuarie 1903 a fost stabilită drept ziua de deschidere. Corturile au fost întinse în timp ce ploua, dar, de la începutul întâlnirilor, vremea s-a schimbat și a fost frumoasă până la terminarea acestora. Pentru adunarea generală care se ținea în paralel cu întâlnirea de tabără, au venit peste treizeci de delegați.

Adunările publice au atras destul de multă atenție, prin articole publicate în ziar. Mai mulți pastori locali au început să-i atace pe adventiști, de la amvoane și în scrisori deschise, în ziar. Fratele Farnsworth, principalul vorbitor invitat la întâlnirea de tabără, a ales să nu răspundă. Aceasta i-a înverșunat și mai mult pe împotrivitori. Sperând că va profita de timpul pentru întrebări și răspunsuri, la sfârșitul unei adunări de seară, un pastor neadventist a încercat să forțeze o dezbatere. Adunarea s-a terminat în haos.

Conștienți că trebuie făcut ceva, în seara aceea târziu, președintele uniunii, fratele W. L. H. Baker, a convocat o întâlnire a lucrătorilor. Fratele Farnsworth refuza, încă, să intre într-o confruntare cu cei care criticau solia pe care o predica, deși cu toții își dădeau seama că trebuie făcut ceva pentru protejarea bunului nume al bisericii. Discuțiile n-au dus la nici un rezultat. În cele din urmă, s-a luat hotărârea ca fiecare să se roage pentru aceasta atunci, seara, și cu toții să se refăltănească înainte de adunarea care urma să aibă loc dimineață devreme.

Întorcându-se la cortul său, fratele Farnsworth a găsit o scrisoare care îl aștepta. Era din partea sorei White. Fusese scrisă la Elmshaven, California, pe 17 decembrie 1902. Începu s-o citească nerăbdător. Printre altele, în ea se spunea: „Prezentarea adevărului este cel mai bun mod de a combate minciuna... Nu vă ocupați de obiecțiile aduse de cei care se împotrivesc adevărului”. Fratele Farnsworth s-a culcat și a dormit bine.

În dimineața următoare, cu scrisoarea în mână, fratele Farnsworth s-a dus la întâlnirea pastorilor. „Fraților”, le-a spus el, „Domnul a știut, cu mult timp înaintea noastră, de ce avem nevoie.” După ce le-a citit scrisoarea, nu s-a ținut nici o dezbatere publică! Atunci când oponenții din diferite biserici au încercat să se unească pentru a scrie o broșură, în care să folosească unele dintre acuzațiile lui Canright ca să-i atace pe adventiști, ei au început să se con-

trazică atât de mult între ei, încât curând au ajuns să se ocupe de deosebirile dintre ei, nu de adventiști! La puțin timp după aceea, adventiștii s-au întors la casele lor, pe tot cuprinsul Noii Zeelande, iar istorisirea despre intervenția providențială a lui Dumnezeu, tocmai atunci când fusese necesară, a fost repetată iar și iar. În mod fericit, mai târziu, în același an, la Dunedin s-a construit o mică biserică adventistă (Adaptare după Ross Goldstone, *Nothing to Fear*, 1983, pag. 54-56).

Așa cum am văzut, în primii ani, sora White a călătorit împreună cu soțul ei, prin statele din nord-estul Americii de Nord. În 1853, au făcut vizite, în vest, până în statul Michigan, iar în 1855 s-au mutat la Battle Creek. Au continuat să călătorească tot mai departe în vestul mijlociu, apoi în vestul îndepărtat. În 1872, au călătorit pentru prima dată în California, unde, în 1874 și 1875, au început să publice revista *Signs of the Times* și au înființat editura Pacific Press.

James White a murit în 1881. Patru ani mai târziu, Ellen White a plecat ca misionar în Europa, pentru doi ani (august 1885 - august 1887), însoțită de fiul său, W. C. White. În 1891, a plecat în Australia, unde a lucrat timp de nouă ani, fiind unul dintre primii misionari acolo. După ce s-a întors, în 1900, s-a stabilit lângă Sanatoriul Saint Helena, unde a cumpărat o casă la țară, „Elmshaven”. Casa avea destul loc pentru secretarele ei și pentru primirea celor care veneau continuu să-i ceară sfatul.

Când s-a apropiat de optzeci de ani și după aceea, sora White a ajutat la înființarea Sanatoriului Paradise Valley, a Colegiului pentru Misionari Medicali (în prezent Loma Linda University and Medical Center), de la Loma Linda, și Colegiul Pacific Union, la câțiva kilometri mai sus, pe munte, față de casa ei.

La „Elmshaven”, a terminat de scris cărțile din seria „Conflict of the Ages” (Marea luptă), a scris numeroase articole și scrisori și a pregătit alte șapte cărți. De acolo, în 1909 a călătorit cu trenul la Washington, D.C., unde a participat pentru ultima dată la o sesiune a Conferinței Generale și le-a vorbit delegaților cu o voce la fel de clară ca întotdeauna. În aceeași călătorie s-a întors și la Portland, Maine, unde copilărise, unde așteptase venirea Domnului Isus pe 22 octombrie 1844 și unde primise prima viziune, după câteva săptămâni.

Ajunsă la bătrânețe, a continuat să lucreze mult pentru cărțile și pentru corespondența ei. Dar, în orele libere, îi plăcea să le spună povestiri copiilor în timp ce ei se jucau cu părul ei, să cânte imnuri de bucurie despre a doua venire și să-și viziteze vecinele vorbindu-le despre Domnul Hristos. Familiile din Napa Valley au ținut-o minte mult timp pe „doamna în vârstă, cu părul alb, care vorbea totdeauna așa de frumos despre Domnul Isus”. Ea căuta suflete și atunci.

A murit biruitoare în credință, într-o după-amiază însoțită de vineri, pe 16 iulie 1915. Ultimele cuvinte pe care i le-a adresat fiului său au fost acestea: „Știu în cine am crezut”. Ea văzuse numărul adventiștilor de ziua a șaptea crescând de la un grup mic la 137.000. *Cotidianul New York Independent* o onora prin aceste cuvinte: „Ea a trăit viața și a făcut lucrarea unui profet nobil”.

Ultima sa apariție în public avusese loc la un serviciu divin zilnic, la Colegiul Pacific Union. Slabă și fără putere, a fost ajutată de doi pastori să ajungă la amvon. În ziua aceea, solia sa a fost o chemare adresată tinerilor adventiști ca să se ridice și să termine lucrarea de câștigare de suflete, pentru ca Domnul Isus să poată reveni curând.

Conducătorii adventiști sărbătoresc, în Brazilia, creșterea bisericii mondiale

Carlos Medley

In perioada 29 septembrie-6 octombrie a.c., s-au desfășurat, la Foz de Iguacu, Brazilia, lucrările Comitetului anual al Conferinței Generale (CG). Au participat peste 300 de conducători, educatori, pastori și membri laici ai bisericii din toată lumea, care au sărbătorit creșterea rapidă a bisericii și au votat hotărâri importante care vor influența biserica pe plan mondial.

Întrunirea de anul acesta a Comitetului Executiv al CG a fost marcată de evenimente importante pentru biserica din America de Sud. În Argentina, conducătorii bisericii au aniversat o sută de ani de la începutul lucrării adventiste în această țară.

Planul pentru efortul mondial numit Misiunea Globală a Bisericii Adventiste s-a născut în Brazilia, în 1986. Prin această inițiativă se urmărește stabilirea unei prezențe adventiste în fiecare grup de cel puțin 1 milion de oameni din lume.

În ultimii 12 ani, au fost organizate 2.204 biserici în teritorii în care Biserica Adventistă nu era prezentă, iar numărul membrilor bisericii s-a dublat, de la 5 milioane la 10 milioane. Astăzi, peste 19.000 de voluntari lucrează pentru înființarea de noi biserici.

În mesajul său, la deschiderea lucrărilor comitetului, președintele CG, Robert Folkenberg, le-a adresat conducătorilor bisericii apelul de a-și reafirma angajamentul în familia lui Dumnezeu. El a spus: „Acum, suntem copii ai lui Dumnezeu. Dv. și eu suntem fii și fiice în familia lui Dumnezeu. Facem parte dintr-o familie spirituală căreia îi aparțin cele trei Persoane ale Dumnezeirii, îngerii și locuitorii necăzuți ai lumilor din întregul univers, ca și poporul lui Dumnezeu de pe pământ, din toate veacurile“.

„Familia lui Dumnezeu“ a fost tema întâlnirii de lucru, care a durat de o săptămână. Fratele Folkenberg

a caracterizat familia lui Dumnezeu, biserica, prin faptul că membrii ei se iubesc unii pe alții. „Iubirea este caracteristica esențială care definește biserica lui Dumnezeu“, a spus el. „În măsura în care găsim o lipsă de iubire reciprocă în biserica lui Dumnezeu, am suferit un eșec. Acolo unde există favoritism, căutarea unei funcții sau obținerea unui avantaj pe căi necinstite ori un spirit de critică, de căutare de greșeli, biserica nu trăiește potrivit caracteristicii sale definitorii, iubirea.“

Fratele Folkenberg a caracterizat biserica și prin unitate. „Așa cum Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt una, membrii bisericii lui Dumnezeu trebuie să fie una“, a spus el. „Domnul Isus a folosit ultimele momente prețioase ale vieții Sale pe pământ rugându-Se ca dv. și eu și întregul Său popor să fim uniți în El.“

Președintele CG a exprimat aceleași sentimente ca ale evangelistului Billy Graham, care spunea, cândva, că rasismul este păcatul pentru eliminarea căruia ar face tot posibilul. „Dacă este un păcat pentru care m-aș ruga până când ar fi îndepărtat din familia mondială a bisericii noastre, acela este păcatul rasismului“, a spus fratele Folkenberg. „Acolo unde rasismul din societate se reflectă în biserică, biserica și-a abandonat unitatea spirituală și s-a conformat civilizației dominante.“

Fratele Folkenberg a spus clar că membrii familiei lui Dumnezeu trebuie să dea socoteală unii altora. „[Apostolul] Pavel arată clar că suntem, într-adevăr, păzitorii fratelui nostru, ai sorei noastre, în sensul că trebuie să fim dispuși să ne asumăm răspunderea unii pentru alții [Fil. 2,4].

În familia lui Dumnezeu, autoritatea nu se exercită pe aceeași bază pe care se exercită în instituțiile sau în mediile lumii“, a spus el. „În biserica lui Dumnezeu, autori-

tatea se bazează pe dispoziția reciprocă de a da socoteală unii altora, de a lucra cu sacrificiu de sine pentru binele întregului corp.“

Fratele Folkenberg a afirmat, de asemenea, că familia lui Dumnezeu se definește prin misiunea de a le duce oamenilor vestea bună despre Domnul Hristos. „Dumnezeu l-a chemat pe fiecare dintre noi în mod individual să se angajeze în această misiune“, a spus el. „Adevărul este că mărturisirea e absolut vitală pentru ca relația noastră cu Domnul Isus să se dezvolte, din punct de vedere atât individual, cât și colectiv.“

„De la începuturile ei, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a avut zelul de a face cunoscut lumii pe Domnul Isus și adevărurile Sale speciale pentru acest timp al sfârșitului. Noi credem că Dumnezeu ne-a dat o solie unică pe care să o vestim înainte de venirea Sa, o solie care nu i-a fost dată nici unei alte biserici sau grupări să o vestească.“

O familie diversă

Preluând tema „Familia lui Dumnezeu“, secretarul CG, G. Ralph Thompson, și-a exprimat aprecierea pentru diversitatea bisericii. „Nu trebuie să uităm niciodată că familia adventistă de ziua a șaptea este o familie multinațională, multirasială, multiethnică, multilingvistică, multiculturală, formată din oameni din orice seminție, neam, limbă și popor.“

[De asemenea] Suntem formați din oameni din toate grupurile de vârstă“, a adăugat el. „Ceea ce este atrăgător pentru o generație nu este neapărat atrăgător pentru alta. Nu trebuie să lăsăm ca deosebirea de vârstă dintre noi să producă o ruptură în bisericile noastre și să ne despărte.“

În pofida acestor preocupări, fratele Thompson a spus că Dumnezeu a binecuvântat biserica cu o creștere uimitoare. La 30 iunie 1998, numărul membrilor bisericii a atins cifra

9.905.971, ceea ce reprezintă o creștere de 426.504, sau 4,5%, față de cel din aceeași perioadă a anului trecut. El a menționat faptul că, potrivit prevederilor statistice, până în luna octombrie, numărul de membri a ajuns la 10 milioane.

„Pentru aceasta, Îl laudăm pe Domnul”, a spus fratele Thompson. „Apelăm, totuși, din nou, ca noi toți, conducători, pastori și membri ai bisericii, să închidem ușa din spate a bisericilor noastre, în așa fel încât, atunci când în mijlocul nostru vin cei de curând convertiți, ei să găsească acea atmosferă care să-i ajute să rămână, să se înrădăcească adânc și să ajungă membri puternici, statornici ai bisericilor noastre.”

Fratele Thompson a mai raportat că, la data de 31 decembrie 1997, biserica avea 1.183 de misionari oficiali activi.

Veste bună

Comitetul anual este locul în care conducătorii bisericii votează articole de regulament și declarații cu privire la probleme de ordin social, ascultă rapoarte, aleg persoane pentru funcțiile vacante și aprobă bugetul mondial al bisericii.

Trezorierul CG, Robert Rawson, i-a dat comitetului o veste bună. El a spus că finanțele bisericii sunt solide. În 1998, reprezentanții trezoreriei CG au recuperat 17 milioane de dolari blocați în Brazilia. Bani au fost folosiți pentru consolidarea finanțelor CG și repartizați pentru diverse proiecte pe termen lung, adoptate anterior de CG.

Trezorierul a mai raportat faptul că, în primele opt luni ale anului 1998, zecimea a crescut cu 6,2 milioane dolari (cifra totală fiind 59.367.612 dolari), față de cea din aceeași perioadă a anului trecut (53.123.187).

Totuși, fondurile fără destinație specială care nu fac parte din zecime au scăzut cu 3 milioane dolari, de la 13.683.322 dolari, în primele opt luni ale anului 1997, la 10.669.956 dolari pentru aceeași perioadă, anul acesta. Trezorierul adjunct, Martin Ytreberg, a arătat că scăderea este rezultatul unei fluctuații pe piața valutară și a creșterii fondurilor la darurile cu destinație specială.

La data de 31 august a.c., CG arăta o economie suplimentară, la cheltuielile proprii de funcționare, de peste 3,8 milioane dolari, reprezentând o creștere de 2,1 milioane dolari față de cele din aceeași perioadă a anului trecut. Creșterea este atribuită, în parte, reducerii cheltuielilor proprii de funcționare ale CG, cu 1,2 milioane dolari față de cele prevăzute în buget. Trezorerii se așteaptă ca, până la 31 decembrie, aceste cheltuieli de funcționare ale CG să fie cu 1,5 milioane dolari mai mici.

După ce a primit raportul trezorerului, comitetul a aprobat un buget mondial de 108,7 milioane dolari pentru 1999. Bugetul este considerabil mai mic (față de cel de 125,7 mi-

„De la începuturile ei, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a avut zelul de a face cunoscut lumii pe Domnul Isus și adevărurile Sale speciale pentru acest timp al sfârșitului.”

lioane dolari, al anului 1998), datorită unor schimbări de sistem contabil.

Educația teologică. Comitetul CG a votat o hotărâre care ar putea aduce, în viitor, schimbări majore pentru educația teologică de nivel universitar, pe plan mondial. Hotărârea prevede înființarea unui nou comitet internațional care să supravegheze formularea și aplicarea de standarde, proceduri și regulamente unificate în ce privește educația pastorilor, a profesorilor de Biblie, a capelanilor și a profesorilor la seminar.

Formarea Comitetului Internațional de Educație Pastorală și Teologică (IBMTE) caută să răspundă la întrebarea vitală: Cine trebuie să stabilească direcția educației pastorale și teologice pentru viitorii pastori și profesori?

IBMTE va lucra în colaborare

cu comitete de educație teologică pastorală în cadrul celor 12 diviziuni mondiale, pentru întocmirea de programe de învățământ teologic la seminarii și universități desemnate, de pe teritoriul lor. Planul cere ca profesorii care urmează să predea în cadrul acestor programe să treacă printr-un proces de acreditare de către biserică. Această acreditare poate fi valabilă până la cinci ani.

Planul cere, de asemenea, ca organizațiile care angajează, cum sunt conferințele și școlile, să angajeze pastori și profesori de Biblie care au studiat în instituții acceptate de biserică. Humberto Rasi, directorul departamentului Educație al CG, descrie planul acesta ca pe un proces prin care biserica va acredita, din punct de vedere profesional, noi pastori și profesori. „În alte profesii, sunt stabilite condiții obligatorii”, spune el. „Va fi ceva asemănător cu procedurile de atestare aplicate în alte domenii profesionale.”

Propunerea a dat ocazia unei dezbateri aprinse și a fost revizuită de câteva ori. Autorii și adepții măsurii spun că hotărârea este necesară ca să ne ferească de o ruptură de ordin teologic. Totuși, unii membri ai comitetului au întrebat de ce este necesar noul comitet. „Avem președinți ai comitetelor din colegiile/facultățile noastre de teologie. Nu cumva [prin acest document] spunem că ei nu pot să se ocupe de problemele care sunt aduse în discuție aici?”

Fratele Folkenberg a spus că noul plan va stimula dialogul dintre educatori și cei care îi angajează pe pastori.

Angajament total. O altă hotărâre importantă a fost ca documentul „Angajamentul total față de Dumnezeu” să fie introdus în regulament (*Working Policy*). Votat ca set de principii călăuzitoare în 1996, documentul caută să formuleze principiile care ilustrează modul în care o biserică locală, un pastor, o instituție de educație sau de sănătate ori o entitate a conferinței poate să păstreze o viață și o slujire pe deplin angajate față de Domnul Hristos.

Una dintre trăsăturile mai controversate ale planului cere să se întocmească programe de evaluare spirituală pentru biserici, pentru in-

Scurte impresii de la Comitetul Anual al Conferinței Generale

Anul acesta, Comitetul Anual al Conferinței Generale s-a ținut în orașul Foz de Iguacu, din Brazilia. Ocazia a fost cu totul deosebită și chiar emoționantă; uneori îmi ștergeam lacrimile, alteori „ardeam” în scaun, pentru că ceea ce vedeam și auzeam erau adevărate minuni ale convertirii, ale forței Evangheliei în întreaga lume și mai ales în acea diviziune - America de Sud.

În cele șapte zile cât s-au desfășurat lucrările, spiritul de lucru al Conferinței Generale - în cele trei grupe de discuții - a umplut sufletul tuturor. Tematica prezentărilor s-a axat pe îmbogățirea „părtașiei familiei Sale” și, împreună cu fratele Bocăneanu, am adunat multe materiale pe acest subiect.

Zborul lung deasupra junglei braziliene a fost minunat. Priveam la fluvii cu apa roșie a oxidului de fier și la acel imens „Ocean verde” fără sfârșit. Am vizitat marea cascadă, cu cataractele ei, Iguacu Falls, de pe malul brazilian și de pe malul Argentinei.

Oameni sunt liniștiți, prieteni cu lianele și cu cocotierii, cu verdeața imensului ocean, plin de papagali și de alte păsări colorate. Mereu încercam să compar America de Sud cu Europa noastră zbuciumată.

Coborâsem într-o lume care nu cunoaște luptele europenilor și în care sunt mulți, mulți frați de-ai noștri - membri ai aceleiași „familii”.

Am dat mâna cu Ramiro Rotas Chavez, șeful „Poliției Naționale” din Peru (fusese invitat special), care, împreună cu aproape toți coloneii săi și cu familiile lor, a îmbrățișat principiile Sfințelor Scripturi - singura forță împotriva corupției - primind botezul biblic.

Am ascultat imnuri advente interpretate de instrumente tradiționale, argentinieni, peruane, chiliene - nauri, palo de juvia și semidias.

Au fost prezentate casete cu imagini video ale bisericilor și instituțiilor adventiste, deosebit de frumoase în simplitatea lor.

Am ascultat profesori și rapoarte din toate diviziunile. Evanghelizarea, lucrarea medicală, ADRA, universitățile și programul radio-TV excelează în întreaga lume.

În fața tuturor acestor minuni, nu pot spune decât:
„Isuse bun, înflăcărează-ne și pe noi în România!”

Stelian Iacob, pastor în Conferința Moldova și membru în Comitetul Conferinței Generale

stituții de educație și pentru alte entități ale bisericii.

Unii membri ai comitetului și-au exprimat îngrijorarea cu privire la declarație, crezând că documentul

Iubirea este caracteristica esențială care definește biserica lui Dumnezeu.

crează un mecanism prin care biserica judecă spiritualitatea angajaților și a membrilor ei. „Urmează să evaluăm spiritualitatea?” a întrebat Selma Chaij, din Maryland. „Mi-ar fi frică să mă gândesc că sunt judecată de altă ființă omenească.”

Totuși, Mario Veloso, secretar asociat al CG, a spus: „În momentul de față, doar punem în scris ceea ce am gândit tot timpul. Aceasta cheamă instituțiile să acționeze în armonie cu biserica. Acest document le spune instituțiilor să urmeze principiile bisericii”.

Lowell Cooper, vicepreședinte al CG, a declarat: „Eu văd acest document ca pe o expunere a filosofiei. El are alt rol decât cel al regulamentului. Documentul acesta descrie caracterul, nu procesul. Trebuie să existe [încă] o declarație, care să descrie documentul și felul în care este folosit. Mă îngrijorează faptul că el ar putea fi confundat cu un simplu articol de regulament”.

Frate Robert Folkenberg, președintele CG, i-a asigurat pe delegați spunând că, „prin documentul ace-

ta, nu se caută în nici un caz să se evalueze spiritualitatea personală. El îi conduce, însă, pe oameni să-și pună întrebarea: „Care este planul nostru?”

Schimbări în Manualul bisericii?
S-ar putea ca, în următorii ani, să se prefigureze un nou *Manual al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, adus la zi. Comitetul CG a autorizat Comitetul pentru *Manualul Bisericii* să prezinte o propunere de schimbare a lui în format de carte, la Comitetul de toamnă din 1999. Dacă propunerea va fi aprobată, schimbările vor fi recomandate la sesiunea Conferinței Generale din anul 2000, care se va desfășura la Toronto.

Când în mijlocul nostru vin cei de curând convertiți, ei să găsească acea atmosferă care să-i ajute să rămână, să se înrădăcineze adânc și să ajungă membri puternici, statornici ai bisericilor noastre.

Scopul revizuirii este să se facă distincție între caracteristicile esențiale ale unei biserici adventiste și elementele care pot fi supuse adaptărilor. O schimbare posibilă ar putea fi punerea elementelor adaptabile (cum sunt procedurile pentru departamente și organizațiile auxiliare) într-un manual separat. Aceasta ar permite aducerea lor la zi mai frecvent decât o dată la cinci ani, timpul necesar pentru a face o schimbare în manual.

„Vorbim, într-adevăr, despre păstrarea aplicabilității *Manualului Bisericii* pentru cei care spun că el nu este aplicabil”, spune fratele Folkenberg. „Există [în manual] lucruri care, în prezent, nu se aplică. Ele tind să contribuie la scăderea respectului față de lucrurile esențiale.”

Carlos Medley face parte din echipa de redacție a revistei Adventist Review, Adventist Review, 12 noiembrie 1998

Minunea celor două pardesie albastre

Era frig. Vremea se răcea zi după zi. În fiecare dimineată, parbrizul mașinii era acoperit cu un strat de gheață. La apusul soarelui, apa îngheța în bălțile din parcarea magazinului universal. Mutarea noastră din sudul însoțit al Californiei la Denver, în vara anului 1981, fusese o schimbare relativ ușoară. Dar toamna, când frunzele au îngălbenit, era clar că cele două fiice ale noastre care, între timp, mai crescuseră, aveau nevoie de haine groase, pentru iarna din Colorado. Eram nepregătiți.

Primisem o vacanță de studii. Programul meu foarte încărcat, de lucru și de studiu, nu-mi permitea luxul să le fac eu însămi haine. Am mers deseori la diferite magazine, să căutăm pardesie pentru fete. De fiecare dată, ne duceam entuziasmați. De fiecare dată, ne întorceam și mai dezamăgiți, pentru că nu reușeam să găsim nimic pe măsura lor și pe cea a bugetului nostru familial extrem de mic.

A nins. Nu mai puteam întârzia. Duminică după-amiază devreme, am mers cu mașina la un magazin, în partea de sud a orașului. Acolo, la raionul de confecții pentru copii, am găsit pardesie foarte potrivite pentru orice vreme. Erau albastre, cu mesadă detașabilă și doar câte una singură, de fiecare măsură de care aveau nevoie fetele. O singură privire la eticheta cu prețul și ușurarea mea s-a transformat în dezamăgire totală. Amândouă fetele aveau nevoie de câte un pardesiu, dar banii pe care îi aveam îmi ajungeau să cumpăr doar unul.

Am căutat în tot raionul, dar n-am mai găsit nimic care să reprezinte o alternativă. Aproape plângând, am ieșit și am plecat la un alt magazin. De data asta, acolo nu era absolut nimic care să se potrivească.

B. Lyn Behrens

„Doamne, ce să fac? Aceasta nu este o dorință. Este o nevoie!” Confruntarea cu aceste realități, atât de diferite de viața de până atunci, mă năucea. Cu câteva luni înainte, ceruserăm călăuzirea lui Dumnezeu în această schimbare pe plan profesional. Nesiguranta supărătoare s-a transformat brusc într-un nor amenințător de îndoială. În sufletul meu, am continuat dialogul: „Doamne, a fost, într-adevăr, voia Ta să venim la Denver? Nu cumva am dorit atât de mult să vin în acest centru de cercetare, încât am interpretat greșit conducerea Ta?”

El așteaptă până când sunt pe deplin conștientă de situația extremă în care mă aflu.

În drumul spre casă, am trecut din nou pe la magazinul în care intraserăm prima dată. Am virat instinctiv în parcare. Fetele m-au dojenit pentru acest ocol inutil. Am stat împreună în mașină și am vorbit cu Dumnezeu despre dilema în care ne aflam. Deși aveam venituri foarte mici, rămăseserăm credincioși lui Dumnezeu în ce privește restituirea zecimii. L-am rugat să-și împlinească făgăduința din Maleahi - ce ar putea și ce ar vrea Dumnezeu să facă pentru noi?

Când am intrat în magazin prin ușile duble, o voce anunța prin difuzor „o nouă reducere specială” la raionul pentru copii. În doar câteva secunde, eram din nou în fața celor două pardesie albastre. Un singur sortiment de confecții era

scos la vânzare cu reducere - tocmai pardesiele pe care le aleseserăm mai devreme cu două ore! „Două pardesie la prețul unuia singur!” Pardesiele se aflau încă exact acolo unde le lăsaserăm. Le-am luat numaidecât și am alergat să ne așezăm la rând, la casă. Chiar și casiera a fost uimită de chilipirul nostru. Cum am plătit pardesiele, și oferta specială s-a terminat! În cinci minute, dilema noastră a fost rezolvată. Eram plini de admirație față de providența uimitoare a lui Dumnezeu și de momentul incredibil în care El binevoise să ne răspundă!

În anii care au urmat, „minunea celor două pardesie albastre” a fost un izvor de asigurare, de mângâiere și de curaj. În clipele în care nu vedeam nici o ieșire din încurcături de ordin personal sau profesional, mi-am adus aminte că Dumnezeu cunoaște amănunțele vieții mele și ale situațiilor prin care trec. Se pare că El încă așteaptă să fie pe deplin conștientă de situația extremă în care mă aflu. Iar atunci, și numai atunci, își demonstrează iubirea și purtarea de grijă care îmi inspiră adorare adâncă.

Răspunde Dumnezeu întotdeauna la rugăciune? Fără discuție! Răspunsul poate fi „Da”, „Nu” sau, uneori, „Așteaptă puțin”.

„Aduceți, însă, la casa visteriei, toate zeciuiele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor” (Mal. 3, 10.11).

B. Lyn Behrens este președinte al Universității Loma Linda, California.
Adventist Review, 3 septembrie 1998

Orb ca un liliac?

Ai văzut vreodată un liliac? Liliicii sunt viețuitoare sfioase; mulți oameni nu îi văd niciodată. Ai fi cel mai norocos dacă ai vedea câte un liliac în serile de vară, atunci când trece mult timp până când se întunecă de-a binelea. Când îi vezi prima dată zburând, ai putea crede că liliicii sunt păsări. Dar ei zboară altfel decât zboară păsările. Liliicii zboară tot timpul în zig-zag, „virând” când la dreapta, când la stânga.

Știi de ce se reped ei așa neobișnuit dintr-o parte în alta? Pentru că ei prind și mănâncă insecte. Poate că liliicii nu sunt scumpi și drăgălași, dar trebuie să-i apreciezi - dacă n-ar fi ei, ar exista mult mai multe gănganii. Un singur liliac poate prinde până la o mie de insecte într-o oră!

Un alt lucru foarte interesant este faptul că liliicii pot să zboare în întunericul cel mai dens. Când te scoli noaptea, când te dai jos din pat ca să te duci să bei apă și este întuneric beznă, poate că îți târăști picioarele cu pași foarte mici și te ții cu mâinile de ceva, ca să nu te lovești la degete. Dar oricât de întuneric ar fi, liliicii tot zboară încoace și încolo,

Rosy Tetz

prinzând insecte.

Cum pot s-o face? Liliicii sunt ca radarele - niște aparate care emit unde și apoi le recepționează. În timp ce zboară, liliicii emit sunete înalte, ascuțite și ascultă ecourile care vin spre ei. În funcție de ecou, își dau seama de forma, de mărimea unui obiect și de distanța la care se află. Dacă ecoul vine repede, ei știu că există ceva în

care are tulburări de vedere este „orb ca un liliac”. Dar liliicii nu sunt orbi. Ei pot să vadă foarte bine.

Liliicii pot să vadă - ei doar se poartă ca și când n-ar putea. Domnul Isus spunea că unor oameni li se întâmplă exact invers. Ei nu pot „să vadă” - dar se poartă ca și când ar vedea. El nu Se referea la vederea cu ochii, ci la vederea cu inima - la înțelegere.

El vorbea mai ales despre unii dintre conducătorii iudei. „Sunt niște călăuze orbe”, a spus Domnul Isus. „Și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă” (Mat. 15,14).

Acești conducători erau nemulțumiți pentru că Domnul Isus nu Se spăla pe mâini potrivit regulilor lor. Ei îi învățau pe oameni că pot să ajungă la Dumnezeu doar dacă respectă regulile făcute de ei. Domnul Isus a spus: „Nu!” „Eu sunt

calea” (Ioan 14,6).

Domnul Isus vrea să ne arate calea spre Dumnezeu. El ne spune: „[Îi] voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei... voi preface întunericul în lumină, înaintea lor” (Is. 42,16).

Adventist Review, 19 noiembrie 1998

apropiere și își dau seama dacă este o insectă, pe care să o mănânce, sau un copac, pe care să-l ocolească.

Din cauză că liliicii zboară atât de neobișnuit și pentru că pot să zboare în întuneric, unii oameni cred că liliicii sunt orbi. De fapt, există o zicătoare care spune că un om

Sfârșit de robie

În cursul lunii noiembrie, Școala Misionară de la Stupini, Brașov, a reintrat în proprietatea bisericii. Unul dintre cei care au studiat acolo ne scrie un reportaj de suflet și ridică tulburătoarea întrebare: Ce vom face cu ea?

Stau lângă clădirea care, odinioară, a adăpostit Institutul Biblic Brașov-Stupini, sau, cum i se spunea mai ușor, Școala Misionară.

Parcă mă văd acum aproape cincizeci de ani, după încheierea anului școlar, cum lăsam în urmă școala noastră de care ne legaseră amintiri prețioase, experiențe creștine, legături de suflet și o atmosferă aparte. Fusese, până la data aceea, un simbol al rezistenței și al statorniciei, de-a lungul multor încercări și vicisitudini prin care trecuse.

Construită în anii 1929-1931 pentru a fi centrul de cultură teologică și religioasă a Bisericii Adventiste din România și o pepinieră de personal pastoral, necesară unei mișcări în creștere în ciuda condițiilor neprielnice care fuseseră mereu partea noastră. Școala Misionară a avut o viață tumultuoasă și plină de neprevăzut.

După numai unsprezece ani de funcționare a școlii, în 1942, biserica este scoasă în afara legii, iar locașurile de cult, precum și celelalte clădiri, au fost preluate de stat, dându-li-se diferite destinații: săli de dans, ateliere, magazine etc. Institutul Biblic are și el aceeași soartă, în el funcționând o școală de misionare ortodoxe condusă de dna Sanda Matei, prietenă bună cu dna Maria Antonescu și cu soția lui Octavian Goga. O dată cu apropierea frontului din răsărit, clădirea devine spital de zonă interioară, până la încheierea ostilităților. În tot acest timp, omul care a rămas acolo să supravegheze și să ocrotească școala - fratele Constantin Pascariu - face legătura între trecut și prezent.

În anii 1944-1945, clădirea este retrocedată și, după o lucrare de reamenajare, reîncep cursurile. Rezistă o scurtă perioadă de timp, până în anul 1949, când, printr-o decizie a conducerii comuniste, ne este confiscată și preluată de Sfatul Popular Județean Brașov. Robia a ținut aproape cincizeci de ani. În tot acest timp, s-au succedat tot felul de administratori, școala primind diferite destinații.

Un proces de durată s-a soldat cu anularea hotărârilor anterioare și cu revenirea școlii în patrimoniul bisericii.

Stau acum și privesc o situație dezolantă: clădirea este desfigurată, degradată, maltratată. Apa a inundat o parte a subsolului, încăperile au suferit transformări, mutilări de-a lungul timpului.

Școala a fost preluată de biserică într-o stare jalnică de devastare: radiatoare smulse din loc, uși, ferestre distruse, parchetul umflat, deteriorat, utilajele de la bucătărie practic inutilizabile. Am recunoscut camera de rugăciune, în care ne retrăgeam pentru meditație și comuniune, pentru lupte sufletești, pentru biruință sau... înfrângere.

Intru în capelă. Gândul mă duce la ocaziile în care Cuvântul lui Dumnezeu era prezentat cu putere. Retrăiesc ambianța în care ascultam solile oamenilor lui Dumnezeu (unele se păstrează încă în carnetele de notițe). Parcă aud glasul profesorilor: inconfundabilul Gheorghe Proksch, entuziasmul crainic Ionel Mihordea, solemnul Mihai Ionescu, apocalipticul Constantin Pascariu, sobrul Vasile Cojea, filozoful Victor Diaconescu, măsuratul Marin Pârvan, optimistul Kovacs Gheorghe, sensibilul Nicușor Ghițescu.

Câte inimi au fost mișcate, câte decizii au fost luate, câte lupte sufletești câștigate și... câte înfrângeri!

Sălile de clasă, aproape aceleași, dar nu mai sunt aceleași. Sala de bibliotecă, în care am lucrat doi ani ca bibliotecar al școlii, este acolo, pustie. Acolo s-au consumat momente istorice deosebite. Spre încheierea ultimului an școlar, 1949, fratele Mihai Ionescu, directorul școlii, vine în bibliotecă, zdrobit, obosit, deprimat, și suspină: „Am pierdut, suntem înfrânți... trebuie să părăsim școala”. Luptase din răspuțeri cu fiarele din Brașov, dar, pentru un timp, fuseseră mai tari.

În sfârșit, după cincizeci de ani, este din nou a bisericii. Este iarăși a noastră! Ce va face biserica cu ea? Ce destinație i se va da? Am aflat, pentru moment, că s-a decis să fie reținută pentru nevoile bisericii. Și ele sunt multiple.

O evaluare fugitivă, dar lucidă, ne arată că sunt necesare investiții foarte serioase pentru a fi adusă în stare de funcționare. Stupinii mai pot oferi ceva bisericii. Ultimii supraviețuitori ai generațiilor Stupinilor, deși puțini și oboșiți, sunt gata să susțină mâinile, inimile și moralul și, de ce nu, viziunea lui Neemia al sfârșitului de secol și de mileniu, pentru reclădirea dărmăturilor, deoarece și ei au fost și rămân „dregători de spărturi”.

Îmi amintesc de cunoscuta declarație a servei Domnului, referindu-se la clădirea templului și a Ierusalimului în vremea lui Neemia, după o robie mai lungă decât a Școlii Misionare. Ea spune că, pentru vremea din urmă, sunt necesari oameni ca Neemia. Care va fi acel Neemia din România, care se va implica în reamenajarea necesară la Stupini? Sunt convins că un Neemia colectiv va răspunde: „Prezent” la apel.

Privim și constatăm că din nici una dintre generațiile Stupinilor nu mai sunt lucrători activi. Majoritatea covârșitoare a profesorilor sunt la odihnă, așteptând „învierea morților și viața veacului ce va să vie”.

Însă biserica a crescut, s-a dezvoltat, s-a emancipat. Institutul Biblic a devenit Institutul Teologic. În locul elevilor de atunci, admiși cu minimum șapte clase primare, sunt candidați cu bacalaureat, care aspiră la titluri și grade universitare. Profesorilor de odinioară le-au urmat alții din generațiile tinere, exegeți cu autoritate, dogmaticieni remarcabili, teologi cu un nivel necunoscut, istorici și literați. Dar viziunea trebuie să rămână aceeași: „Pregătirea unui popor pentru ziua Domnului”.

„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul” Domnului (Zah. 4,6 u.p.).

Sunt emoționat până la lacrimi. Părăsesc Institutul Biblic de la Stupini cu „zidurile... dărmate și porțile... arse de foc” (Neem. 1,3). Am sentimente contradictorii. Pe de o parte, zădărnicia lucrurilor de aici, dar, mai presus de aceasta, cu convingerea că „toate lucrurile lucrează... spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom. 8,28). Cred că „Dumnezeul cerurilor ne va da izbândă. Noi, robii Săi, ne vom scula și vom zidi” (Neem. 2,20). Vom zidi sau, mai sigur, veți zidi. Vom fi alături de voi, puteți fi siguri de aceasta. Oricum, Stupini este iarăși al nostru.

Nelu Dumitrescu, fost președinte al Uniunii Române

Peste 2.500 de prezbiteri și conducători sfilează viscolul și înzăpezirea

În ultimele două Sabate întroiene ale lui noiembrie (și în primul din decembrie), Uniunea Română a trăit o premieră unică în lume: lansarea „Școlii pentru prezbiteri”. În 42 de centre regionale - de la Carei și Sighet până la Furculești și Băilești, de la Vaslui și Matca, până la Cermei și Timișoara - prezbiterii, însoțiți de conducători din comunități, înfruntând viscolul, nămeții și un polei nemai-văzut, s-au mobilizat să participe de vineri după-amiază și până duminică după-amiază, la prima sesiune a Școlii.

Constituită ca parte integrantă a Institutului Internațional de Slujire Creștină (un for de instruire și specializare a membrilor laici, sub conducerea Conferinței Generale), Școala pentru Prezbiteri își desfășoară procesul pe durata de doi ani, în sistemul de cursuri intensive împletit cu cel de fără frecvență. În prima sesiune, cea de la sfârșitul lui noiembrie, cursanții își primesc materialele de studiu și îndrumările esențiale. În a doua sesiune, plănuită la sfârșitul lui februarie, vor avea loc dezbateri asupra celor învățate și teste de evaluare a cunoștințelor. Apoi, cursanții vor parcurge o bibliografie aleasă, pe care o vor discuta la colocolul din septembrie. Al doilea an are aceeași structură ca primul. În perioada acestor doi ani, se aprofundează cursuri ca: Conferința delegativă, Manualul comunității, Manualul prezbiterului, Omiletica, Principii de creșterea bisericii și altele. Cei care termină cursurile de bază de doi ani, vor intra într-un proces coordonat, de Educație continuă, ridicându-și încontinuu nivelul de cunoștințe și calitatea slujirii. Ca profesori, alături de conducătorii conferinței, au fost invitați peste 120 de pastori din districte - mai mult de o treime din slujitorii Uniunii. Lucrul acesta a adus și mai multă înviorare. La Sighet, de exemplu, predica din Sabat a fost prezentată în tandem de delegatul conferin-

ței împreună cu pastorul local. Președintele uniunii a fost prezent „pe video” în toate cele 42 de centre, iar mesajul său a adus încurajare și viziune.

Cu ocazia sesiunii abia încheiate, bisericile locale s-au dovedit campioane în ospitalitate. Ca să ofere spațiul necesar desfășurării cursurilor, toți membri bisericii din Furculești au mers cu voce bună în satul vecin, la biserica din Dracea (Teleorman). Ca să despovăreze comunitatea (Slatina, Țiğănești), unii frați au pus totul de la ei, cerând despăgubirea în valuta cea mai forte: bucuria sfinților.

Mărturiile prezbiterilor se întrec în entuziasm și aprecieri. Iată doar câteva crâmpete, așa cum au fost auzite sau culesse de președinții conferințelor și de secretarii Asociației Pastorale:

„Pentru prima dată în viața mea, am înțeles relația dintre Biblie și Spiritul Profetic...”
 „Cam târziu, cam târziu!”
 „Acum mi-am lămurit eu cum e cu primirea în biserică prin mărturisire de credință...”
 (Conferința Muntenia)

„Chiar dacă nu voi mai fi ales, vreau să continuu să învăț. E tare interesant!”
 „Mă întorc acasă cu sentimentul că n-am fost prezbiter până acum”
 „Să nu se schimbe profesorii!”
 (Conferința Moldova)

„De ce așa de puțin? Merita o săptămână!”
 Iar după două săptămâni, cineva telefonează:
 „Ce le-ați făcut prezbiterilor? Au devenit mai maleabili și mult mai comunicativi!”
 (Conferința Oltenia)

„Școala pentru prezbiteri este providențială, binevenită”
 „Am vrea ca programul să cu-prindă mai multe întâlniri, dar numai sâmbăta și duminica...”
 (Conferința Banat)

„A depășit așteptările!”
 „Metoda de predare este excelentă, dar vrem mai mult timp pentru discuții și dezbateri.”
 (Transilvania de Sud)

„Dacă ar fi în fiecare lună, tot n-ar fi prea mult”
 „Asta da! A fost un program bine pus la punct, care va rodi cu prisosință.”
 (Transilvania de Nord)

Grupul vocal ENTHOUSIASMOS în turneu. În perioada 6-13 decembrie 1998, Radio Vocea Speranței a organizat un turneu de muzică religioasă susținut de grupul vocal ENTHOUSIASMOS. Din acest motiv, orașele Onești, Iași, Bacău, Arad, Timișoara, Craiova și București au fost în sărbătoare, rând pe rând, pentru câte două ore. Aceste concerte au fost oferite ascultătorilor postului nostru de radio și au avut menirea de a transmite puțină speranță acum, la sfârșit de an.

Directorul Filarmonicii din Iași a precizat: „Domnilor, așa ceva n-am auzit în viața mea”, iar mai mulți distinși oaspeți din sală plângeau de bucurie în timpul concertului. La Bacău, sala Ateneului a fost arhiplină, bucurându-se de o atmosferă de sărbătoare. Concertul a fost apreciat în mod deosebit de stafii Conferinței Moldova. O dată cu interpretarea ultimei piese din concert „Vine iar”, printre ascultătorii care erau deja în picioare, se puteau observa ușor persoane neadventiste cu lacrimi pe obraji. La sfârșitul programului, unul dintre participanții mărturisca: „Am ascultat Vocea Speranței, pe unde scurte, timp de doi ani. Totul a început când, într-o zi, am vrut să ascult Europa Liberă și am găsit un alt post de radio în limba română. Mai târziu, aveam să constat că acest post de radio aparține Bisericii Adventiste. Acum, după atâția ani, îmi dau seama că totul a fost providențial. Așa m-am convertit eu”.

La concertul de la Timișoara, au participat și reprezentanți ai cultelor, ai administrației și ai presei locale, ai partidelor politice, filiala Timiș: pr. Iosif Haidu (Biserica Romano-Catolică), col. Constantin Aurel Tufaru (I.P.), dl Ionuț Lascău (S.R.I.), dr. Viorel Munteanu (Inspectoratul de Sănătate Publică), dl Liviu Dumitru, directorul postului de radio Europa Nova, dna Amalia Rusu (TV-Analog), Laura Fortin (Antena 1), Delia Potlean (Agenda Zilei) și dl Petre Vasile Tomoiogă (cotidianul Timișoara).

Și la Craiova, în sala Filarmonicii au fost prezenți mulți oameni de cultură, grupul vocal

ENTHOUSIASMOS primind aprecieri deosebite din partea dirijorului corului Facultății de Medicină din Craiova, iar directorul Filarmonicii din Craiova a apreciat faptul că ENTHOUSIASMOS interpretează o muzică de calitate.

Ultimul concert din acest turneu s-a desfășurat la București, duminică 13 decembrie, în sala Arlus din str. Batiștei. Într-o atmosferă de sărbătoare, ne-am bucurat și de prezența fratelui Adrian Bocăneanu, președintele uniunii, care a rostit un cuvânt în fața auditoriului. Prezentatorul acestor concerte, fratele Mihai Gădea, student în anul IV la Institutul Teologic Adventist, a transmis, cu multă dăruire, mesajul Evangheliilor.

Mulțumim tuturor celor care ne-au sprijinit în realizarea acestui turneu. Așteptăm ca Evanghelia veșnică să rodească din plin, rod bogat pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Radio Vocea Speranței

O nouă serie de casete audio la Radio Vocea Speranței. Radio Vocea Speranței a pregătit cinci casete noi cu înregistrări muzicale și două casete cu dramatizări. *Silent Night* și *Te-am ales* conțin melodii interpretate de Hortenzia Forray, care ne aduc aminte de nașterea Mântuitorului și de faptul că Dumnezeu este cea mai bună alegere a vieții noastre. Grupul ENTHOUSIASMOS interpretează colinde - *Fascinație* - și alte melodii de laudă și de recunoștință față de Dumnezeu - *Jubilație* și *Reverberații*.

Caseta *Am întâlnit o minune* are la bază experiența convertirii unui om, iar *Cântarea Cântărilor* descoperă, într-o interpretare de excepție, puritatea iubirii dintre Păstorul cel Bun și Sunamita - femeia îmbrăcată în subțire.

Casetele pot fi procurate de la centrele de carte ale Casei de Editură „Viață și Sănătate”, din cadrul conferințelor, precum și direct de la Radio Vocea Speranței, din București, str. Maica Domnului 2, bloc T58, scara 2, ap. 59-60, sector 2, cod 72223.

Emilia Drăgoi, RVS

Seminarul Internațional pentru Libertate Religioasă

În perioada 15-18 noiembrie a.c., în sala de spectacole a Cercului Național Militar, din București, s-a desfășurat Seminarul Internațional de Libertate Religioasă, cu tema: „Libertatea religioasă și de credință într-o societate democratică - un drept fundamental al omului”. Seminarul a fost organizat cu ocazia celei de-a 50-a aniversări a adoptării Declarației Universale a Drepturilor Omului, de către Asociația Națională pentru Apărarea Libertății Religioase *Conștiință și Libertate* și Secretariatul de Stat pentru Culte, în cooperare cu Asociația Internațională pentru Apărarea Libertății Religioase, din Elveția, și cu Academia Internațională pentru Libertatea Religiei și Credinței, din S.U.A. Au participat reprezentanți ai bisericilor și asociațiilor religioase, reprezentanți ai Președinției, Parlamentului și Guvernului României, responsabili politici ai vieții religioase din unele țări din Europa, experți internaționali și români în drepturile omului.

Obiectivul Seminarului a fost organizarea unei dezbateri cu privire la aspectele istorice, juridice și sociologice ale implementării principiilor libertății religioase. Astfel, au fost prezentate și dezbătute subiecte ca: „Libertatea Religioasă: Standarde și tendințe în Uniunea Europeană” (Gerhard Robbers, profesor de drept, Universitatea Trier, Germania), „Libertatea religiei și a convingerilor într-o societate democratică - un drept fundamental al omului” (W. Cole Durham Jr., profesor de drept, Universitatea Brigham Young, S.U.A.), „Libertatea religioasă potrivit Convenției Europene a Drepturilor Omului și Protocolului I al acesteia” (prof. univ. dr. Irina Moroianu Zlătescu, director, Institutul Român pentru Drepturile Omului), „Relațiile dintre drepturile omului și statul democratic” (dr. James Wood, președinte, Academia pentru Libertatea Religiei și Credinței), „Aspecte sociologice ale libertății religioase în România” (dr. Constantin Ciuciu, sociolog, Institutul

de Sociologie al Academiei), „Libertatea credințelor religioase în România în perioada post-totalitară - unele probleme ale dezvoltării cadrului legislativ de realizare a acesteia” (prof. Dan Marțian, deputat, președintele Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale a Camerei Deputaților), „Proiectul Legii Cultelor și a Libertății Religioase din România” (Gabriel Andreescu, Comitetul Helsinki, București), „Problematice libertății religioase: modelul spaniol” (prof. Alberto de la Hera, director general al Direcției Religie, Ministerul Justiției, Spania), „Modelul belgian” (Rik Torfs, prof. de drept, Universitatea Louvain, Belgia), „Laicitate și pluralism în Franța” (Jean Bauberot, istoric și sociolog, prof. de laicitate și director al Ecole Fratruce de Hautes Etudes, Universitatea Sorbona, Paris) și „Mărtoriul lui Iehova în Franța” (Alain Garay, avocat pledant la Curtea Europeană).

În dezbaterile realizate, s-au pus în discuție implicațiile Declarației Universale a Drepturilor Omului asupra climatului socio-religios în lume. Pe lângă dezbateri, seminarul internațional a creat ocazia unor contacte și a schimbului de informații și opinii între oameni politici, oameni de știință cu preocupări în domeniu, reprezentanți ai cultelor și asociațiilor religioase, pe de o parte, și personalități de mare prestigiu pe plan internațional, pe de altă parte.

Cu această ocazie, s-a afirmat că România, ca țară democratică, ce s-a angajat pe drumul integrării europene, trebuie să asigure cadrul legal care să reglementeze aplicarea drepturilor omului. În prezentarea sa, dna Rosa Maria Martinez de Codes, istoric, director adjuncat la Direcția Religie din Ministerul de Justiție al Spaniei, arăta că, „în Europa, în prezent, se manifestă o tendință de acceptare a pluralismului religios și a libertății religiilor și credințelor” și că „organismele Comunității Europene își pun

mare speranțe în aportul cu care comunitățile religioase urmează să contribuie la realizarea unității Europei, fapt pentru care acestea sunt confruntate cu responsabilitatea de a învăța să aplice pluralismul”. Senatorul Gordon Smith, președintele Comisiei pentru Europa a Comitetului de Afaceri Externe a Senatului S.U.A., în cuvântul prezentat în cadrul sesiunii de deschidere a seminarului, luni 16 noiembrie, afirma că: „America a ajuns să evalueze libertatea religioasă ca având importanță nu doar în S.U.A., ci în toată lumea... Libertatea religioasă este o binecuvântare pe care domim să o împărtășim cu toți cei care vor să primească sprijin sau să aibă relații de comerț sau de securitate cu S.U.A., dar aceasta este și o condiție prealabilă a acestor relații”, a spus senatorul Smith. „Dacă le cerem cetățenilor americani să contribuie cu impozite sau să-și pună viața în pericol pentru apărarea altora, trebuie, cel puțin, să le spunem că facem acest lucru pentru cei care împărtășesc cu noi același sistem de valori, sistem care începe cu libertatea religioasă”.

În cadrul ultimei intervenții, episcopul Roland Minnerath, profesor la Seminarul Teologic Catolic din Strasbourg, Franța, a afirmat că „implicarea personală într-o anumită religie trebuie să se realizeze de așa manieră, încât să asigure respectarea credinței altora”.

Din partea Bisericii Adventiste, la lucrările seminarului au participat fratele Aron Moldovan, secretarul uniunii, și directorii departamentului Libertate Religioasă de la cele șase conferințe, iar în ultima zi, a fost prezent și fratele Adrian Bocăneanu, președintele uniunii.

După cum ne informează Viorel Dima, secretarul general al Asociației *Conștiință și Libertate*, și organizatorul seminarului, finanțarea acestei manifestări a fost realizată de către Guvernul României, Asociația Internațională pentru Apărarea Libertății Religioase din Berna, Elveția, și Academia Internațională pentru Libertatea Religiei și Credinței, din Washington, D.C. *Asociația Conștiință și Libertate*

A zecea reuniune a Asociației Fostilor Deținuți pentru Motive de Conștiință din România. În comunitatea Tg-Mureș C, s-a desfășurat, la 6 septembrie, a zecea reuniune a Asociației Fostilor Deținuți pentru Motive de Conștiință din România. Cu această ocazie, a fost ales și noul comitet de conducere. Este necesară o reactualizare a listei de membri ai Asociației. Articolul 3 din Statut spune: „Pot deveni membri ai acestei asociații toți cei care, din motive religioase sau de conștiință, au avut de suferit în diferite feluri, în perioada 1942 și până în prezent”.

Toți membrii și cei îndreptățiți să devină membri sunt rugați ca, până la 25 februarie 1999, să comunice, în scris, datele personale (nume și prenume, data și locul nașterii, domiciliul și numărul de telefon, pe adresa: Vasile Lupu, Tg-Neamț, str. Șt. cel Mare, bloc B2, parter, cod 5675, jud. Neamț, sau la numerele de telefon: 033/661007 (orele 7-13) și 033/660523 (seara).

Vasile Lupu, președinte

Examenе importante programate în Sabat în anul 1999. Au fost date publicității datele unor examene importante din vara anului viitor, între care și cele de capacitate. Unele dintre acestea cuprind și zile de Sabat. Primele demersuri pentru modificarea acestor date nu au găsit răspuns favorabil, dar se vor iniția noi acțiuni pentru a se obține o reglementare a acestor situații. Susținerea în rugăciune din partea bisericii este deosebit de importantă.

Gheorghe Modoran, director pentru educație, la uniune

Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă Hergheia angajează de urgență contabil care, în paralel cu activitatea de specialitate, să se integreze în concepția de lucru a acestei unități. Solicitanții își vor anunța disponibilitatea la numărul de telefon 065/169169, între orele 9 și 16, de luna până vinerea.

Standarde

Vă propun să privim procesul luării deciziilor în privința respectării standardelor vieții creștine. Să folosim ca exemplu *obiecturile care țin de alimentație*. Ele ilustrează foarte bine atitudinea noastră față de standarde în general. Vă propun să așezăm aceste practici pe o linie verticală: în partea de jos se află standardele mai joase, iar spre vârf cele din ce în ce mai înalte. Dar, înainte de toate, dați-mi voie să afirm că acest mod de a înțelege standardele nu este cu adevărat biblic, ci mai degrabă cel folosit în mod obișnuit de mulți dintre noi, atunci când evaluăm comportamentul creștin. (Vezi fig. 1.)

Cel mai de jos standard ar fi cel în care se mănâncă orice, oricând, fără restricție. Evitarea consumului de carne necurată ar fi un standard mai înalt (vezi Lev. 11; Deut. 14). Un standard și mai înalt ar fi acela care pretinde ca, indiferent de tipul de carne consumată, aceasta să nu conțină sânge sau grăsime vizibilă (vezi Lev. 3,17; 7,22-27; 17,10-14; 19,26). Sunt destul de mulți cei care se abțin de la consumul de carne roșie, folosind numai carne de pește și de pasăre, dar chiar și aceștia recunosc că a nu consuma deloc carne este un standard și mai înalt. Undeva la acest nivel, am putea insera și abținerea de la a mânca între mese,

Vincent Gardner

precum și evitarea alimentelor rafinate - zahărul, făina albă și uleiurile. Următorul standard ar fi cel în care se elimină complet produsele alimentare de origine animală - ouăle, laptele și derivatele. Ajungem aici la o alimentație foarte asemănătoare cu cea dată omului de Creator, în grădina Eden (vezi Gen. 1,29-30). Isus a explicat că divorțul a fost o îngăduință a divinității față de împietrirea inimii omenești și ne-a îndreptat atenția înapoi către idealul dat la creațiune (vezi Marcu 10,2-9). Tot așa, în domeniul alimentației, ne vom întoarce la origine pentru a descoperi dieta originală. Ea consta din părțile purtătoare de semințe ale plantelor - fructe, cereale, nuci și leguminoase. Cei care cred că legumele nu au fost adăugate decât după căderea în păcat (vezi Gen. 3,18) consideră că dieta ideală este formată *numai* din semințe. Și, după câte știm, în grădina Eden nu existau cuptoare, astfel că, probabil, cel mai înalt standard ar fi să mâncăm doar semințe crude.

Nu vi se pare că așezarea pe o astfel de scală a standardelor privind alimentația ne-a făcut să ajungem prea departe? Am ajuns la o dietă pe care nici chiar Isus nu a recoman-

dat-o sau practicat-o. Dar oare unde este punctul cel bun, dincolo de care, trecând, ajungem prea departe?

Observați următoarea scală - *standarde privind îmbrăcămintea* - care are un aspect asemănător. Începe de jos, unde orice fel de îmbrăcămintă este acceptabilă, și se termină la vârf, unde întreg corpul este acoperit de haine, cu excepția unei mici fante (și aceasta acoperită de un voal) pentru ca persoana să poată privi. Acest standard este aplicat aproape întotdeauna numai pentru femei. Și aici, cel mai înalt standard nu este la vârful scalei, ci undeva mai jos. Dar unde anume se află acest punct? Putem construi o scală asemănătoare pentru aproape orice standard creștin: în ce privește recrearea, muzica, sexualitatea etc.

Privind la aceste scale, este destul de ușor să identifici punctul în care te plasează concepția ta despre standardele creștine. Și, ori de câte ori cineva a hotărât ce este bine în dreptul său, tinde să-i considere prea liberali pe cei care se află mai jos decât el și fanatici pe toți cei de deasupra sa. Aceasta încurajează tendința omenească de a critica. Cel care înțelege astfel standardele vieții creștine vede în alb sau negru fiecare detaliu al comportamentului; pentru el nu există zone gri. Consecința

Numai semințe, fructe, cereale, nuci și leguminoase

Fără produse de origine animală

Fără rafinate (zahăr, ulei, făină albă)

Nimic între mese

Fără carne

Fără carne roșie

Fără sânge și grăsime

Fără carne „necurată“

Nici o restricție de ordin alimentar

Îmbrăcămintea acoperă totul, cu excepția ochilor

Haine largi, care nu se mulează

Măneci lungi

Fustă lungă

Femeile nu poartă pantaloni

Îmbrăcămintă care acoperă extremitățile

Îmbrăcămintă care acoperă corpul

Îmbrăcămintă sumară

Orice sau nimic

Standarde în alimentație

Standarde în îmbrăcămintă

Figura 1

firească este că va critica pe aproape oricine nu este de acord cu el.

Haideți să studiem mai în amănunt păzirea Sabatului, întrucât aceasta a fost unul dintre standardele în legătură cu care Isus a intrat în conflict cu conducătorii iudei. Studiind ceea ce le-a spus El, poate vom reuși să descoperim principiul pe care să ne întemeiem și noi deciziile etice și prin care să putem discerne binele de rău. (Vezi fig. 2.)

Pe această scală, standardul cel mai de jos ar fi să consideri toate zilele la fel - nici una nu este zi de odihnă. Urcând pe scală, se ajunge la recunoașterea faptului că este nevoie de o zi de odihnă în fiecare săptămână. Un standard și mai înalt cere ca această zi să nu fie oricare, ci numai ziua a șaptea. Dar cum ar trebui păzit Sabatul? Este suficientă participarea la serviciile divine? Ce se poate spune despre timpul din afara serviciilor divine? Este un standard mai înalt acela de a te abține de la orice fel de muncă sau chiar de la orice formă de recreație? Cât de lungă poate fi o călătorie în zi de Sabat? Oare limita de 50 km ar fi un standard mai înalt decât cea de 100 km? Dacă da, atunci cum stau lucrurile cu 10 sau 5 km? Și, dacă vom continua pe această linie a gândirii, nu peste mult timp vom ajunge să nu mai ieșim nici din casă în Sabat! La fel, dacă porunca din vechime era să nu se facă focul în Sabat (vezi Exod. 35,3), oare nu ar fi un standard cu adevărat înalt abținerea de la apăsarea pe întrerupător sau de la alte activități similare? Și, întrucât Neemia a interpretat porunca păzirii Sabatului ca interzicând purtarea de greutate în această zi (vezi Neem. 13,19; Ier. 17, 27), probabil că standardul cel mai înalt ar fi acela de a nu căra nimic.

În Predica de pe Munte, Isus a spus despre cei care vor intra în Împărăția Cerurilor că vor avea un standard mai înalt decât cel al fariseilor (vezi Mat. 5, 20). Dacă ar fi să judecăm după scala pe care tocmai am construit-o, fariseii aveau, de fapt, un standard foarte înalt. Cum am putea să avem unul și mai înalt decât al lor?

Cred că Isus vorbea despre o scală complet diferită, atunci când a spus că neprihănirea noastră trebuie să o întrecă pe cea a fariseilor. De foarte multe ori, fariseii au criticat pe Isus sau pe ucenicii Săi pentru că nu respectau stan-

dardele lor. Cu o ocazie, i-au condamnat pe ucenici pentru că „treieraseră” grâu în zi de Sabat (vezi Mat. 12,1-7). Isus le-a răspuns îndreptându-le atenția la experiența lui David și a oamenilor lui (vezi 1 Sam. 21,6), care, atunci când au flămânzit, au mâncat pâinile pentru punerea înainte; potrivit „legii”, lucrul acesta era îngăduit numai Sotului (vezi Lev. 22,10; 24,9). Apoi S-a referit la profeți care, în Sabat, „lucrau” mai mult decât în oricare altă zi a săptămânii (vezi Num. 28,9-10; Lev. 24,8; 1 Cron. 9,32).

În clipa următoare, Isus face o declarație extrem de interesantă: „Dacă ați fi știut ce înseamnă: 'Milă voiesc, iar nu jertfe' [Osea 6,6], n-ați fi osândit pe niște nevinovați.” În mod evident, Isus afirmă aici inocența lui David și a ucenicilor Săi. El a citat același text atunci când a fost criticat că stă la masă în casa lui Matei (vezi Mat. 9,13). Cu acea ocazie, chiar

Isus a spus despre cei care vor intra în Împărăția Cerurilor că vor avea un standard mai înalt decât cel al fariseilor.

le-a poruncit ascultătorilor Lui să se ducă să învețe înțelesul celor scrise în Osea 6,6. Cu siguranță, și noi trebuie să studiem acest pasaj pentru a fi siguri că înțelegem ce vrea să spună. Dacă am putea descoperi semnificația sa fundamentală, poate că am reuși să învățăm pe ce bază se iau multe hotărâri etice în viață.

Iată ce spune acest text: „Căci bunătațea voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât ardere de tot!” Dumnezeu descoperă aici standardul pe baza căruia ne judecă, criteriul pe baza căruia va decide cine va fi primit în Împărăția Sa și cine va fi respins. Temelia mântuirii nu este doar jertfa înlocuitoare, ci, în primul rând, o viață schimbată (vezi Marcu 12,33) - să-L cunoști pe Dumnezeu și să devii asemenea Lui în ce privește mila. Matei, în transcrierea Predicii de pe Munte, pe care ne-a lăsat-o, afirmă că Isus a stabilit desăvârșirea - o de-

săvârșire ca a lui Dumnezeu Însuși - drept standard al judecății (vezi Mat. 5,48). Luca, referindu-se la aceleași cuvinte ale Mântuitorului, declară că Dumnezeu pretinde o milostivire întocmai ca a Lui (vezi Luca 6,36).

Standardul cel mai înalt nu se află în punctul cel mai de sus al scalei jertfei, ci undeva mai jos. Aceasta mă face să cred că scalele standardelor creștine, pe care le-am desenat, nu sunt cele după care Dumnezeu va judeca purtarea noastră. Suntem judecați după comportamentul nostru, dar nu pe baza a ceea ce sugerează aceste scale. Isus nu numai că înălțura regulile omenești de păzire a Sabatului, ci oferea și principiul pentru aplicarea directivelor divine referitoare la purtarea de greutate, la aprinderea focului etc. în Sabat. Una este să conduci o mașină de treierat grâu, și alta este să freci, în palme, câteva spițe de grâu, ca să obții o înghițitură de hrană. Una este să încarci un măgar cu desagi, și alta este să porți o batistă. Isus oferea principiul pe baza căruia se putea trasa linia de echilibru dintre rigiditate și libertinism. Regulile se pot aplica cu prea mult liberalism sau cu prea multă rigiditate. Acest principiu [al milei] este valabil în cazul aplicării tuturor regulilor care alcătuiesc standardele vieții creștine. Studiarea înțelesului textului din Osea 6,6 ar trebui să fie o țință de competență a fiecărui suflet care dorește să-și însușească bogățiile Scripturii.

Vă propun să ne imaginăm că „scala milei” (vezi fig. 3) este perpendiculară pe scalele pe care le-am prezentat mai sus și pe care le vom numi „scalele jertfei”. Haideți să luăm, de exemplu, scala Sabatului și s-o culcăm la orizontală. Față de ea, scala milei va fi verticală. În felul acesta, cel mai înalt punct pe scala milei va fi punctul situat cel mai sus. Așa cum se poate vedea, cel care evită să poarte cu sine chiar și o batistă sau să aprindă aragazul în zi de Sabat, pe motiv că aceasta ar fi echivalentul modern al purtării greutăților sau al aprinderii focului, nu se situează în cel mai înalt punct al scalei milei. La fel, persoana care consideră că toate zilele sunt la fel și că nu există nici o zi sfântă se află la fel de jos pe scala milei. În schimb, cel care are în vedere în mod neegoist binele celui alt se află la înălțime

Nu se poate căra nimic
 Fără foc
 Călătoria în zi de Sabat
 Nici un fel de distracție
 Nici o lucrare
 E îngăduit doar a merge la biserică
 Ziua a șaptea
 O zi din șapte
 Toate zilele sunt la fel

Standarde în păzirea Sabatului

Figura 2

în privința milei. Acesta este cel care face din Sabat desfătarea sa.

Observați că, încercând să schițăm aceste afirmații sub forma unui grafic delimitat de cele două scale, am obținut o curbă în formă de clopot, joasă la extremități și înaltă în centru. Aceasta vrea să sugereze o realitate de dorit în viața noastră: în majoritatea împrejurărilor prin care trecem, comportamentul nostru va evita extremitățile acestei curbe. Din când în când, însă, intervin situații în care asumarea unei atitudini de milă dictează adoptarea unei poziții neobișnuite, care, în alt context, ar putea fi etichetată drept fanatică sau liberală. Aceasta ne așază în poziția, deloc confortabilă, de a decide care este comportamentul care ne situează cel mai sus pe scala milei. Situațiile prin care trecem sunt diferite. Desigur că ar fi mult mai simplu și mai puțin traumatic dacă am avea reguli care să ne spună ce să facem în orice împrejurare, fără să trebuiască să ne folosim judecata proprie. Persoana care alege să trăiască după *principiile* divine, și nu după *reguli rigide*, va continua să descopere că deciziile etice sunt dificile de luat. Modul în care facem alegerile este, într-adevăr, un indicator fidel care arată ce fel de oameni suntem.

Cel care alege să-și trăiască viața la capătul liberal al scalei jertfei este egoist și dorește să facă numai ceea ce-i place. Pe de altă parte, persoana care își va impune respectarea rigidă, absolută, indiferent de situație, a celui mai înalt standard de pe scala jertfei este tot egoistă, pentru că încearcă să ajungă în împărăția cerurilor pe

SCALA MILEI

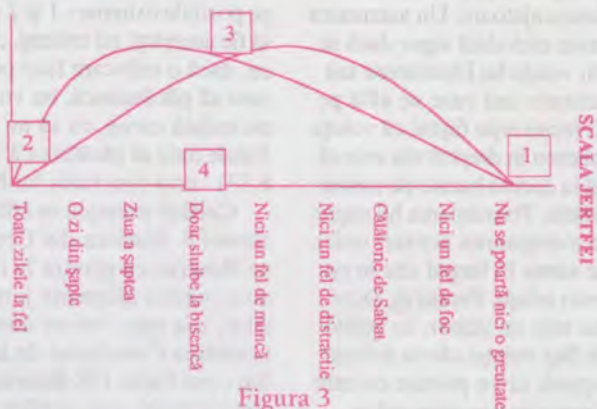

Figura 3

cont propriu. Ea ajunge insensibilă la nevoile celorlalți, pentru că este preocupată prea mult de nevoile sale. Lucrul acesta îi câștigă destul de repute de om „legalist”. Având în vedere că Dumnezeu urmează să le ofere celor mântuiți libertatea de alegere pe parcursul veșniciei, capacitatea cuiva de a alege conduita cea mai miloasă, în orice împrejurare din această viață, devine un indicator fidel al adevăratului său caracter. Sunt eu părtaș al naturii divine? Acesta este motivul pentru care pregătirea mea pentru cer se întemeiază pe unirea mea cu Hristos, care îmi dă capacitatea să fac alegerea cea bună în orice situație (vezi Is. 7,14.15.22). Această capacitate se bazează pe instruire și pe exersare (vezi Evr. 5,14; 12,11; 1 Cor. 9,25; Luca 6,40; 1 Tim. 4,7).

Atunci când ne imaginăm scala milei pe verticală, ne închipuim că perfecțiunea este la poziția 1. Dar perfecțiunea nu este aici, ci la poziția 3. Aici standardul este lipsa de păcat. De aceea, Isus a definit acest standard ca fiind mai înalt decât cel al fariseilor (ei se aflau la poziția 1). Cel care caută perfecțiunea la poziția 1 descoperă, destul de repede, că și-a pus o țintă imposibil de atins. Perfecțiunea sa se numește, de fapt, perfecționism. În cele din urmă, ajunge să creadă fie că Dumnezeu nu pretinde desăvârșirea, fie că este deja desăvârșit și începe să-i privească de sus pe cei din jur (vezi Luca 6,40; 1 Tim. 4,7). Persoana de la poziția 3 nu are o atitudine critică. Atunci când observă modul în care ceilalți păzesc Sabatul, nu știe dacă, în situația lor, ei ar putea fi pe o poziție

mai înaltă pe scala milei decât ea. Acest om nu vede păzirea Sabatului doar în alb și negru, ci, pentru el, există o zonă gri cu variații, compatibile, însă, cu rămânerea pe cel mai înalt punct al scalei milei. Cineva de pe poziția 1 ar putea judeca pe cel de pe poziția 3 ca fiind inconsecvent. Însuși Isus a fost acuzat de inconsecvență, și cei care sunt una cu El vor fi priviți la fel. Conducătorii iudei spuneau: „Noi știm că omul acesta este un păcătos”, pentru că nu ține Sabatul” (Ioan 9,24.16). Mânia pe care o manifestau față de El era, în mare măsură, o consecință a percepției lor cum că El ar propovădui un standard mai scăzut decât al lor. De aceea voiau să fie răstignit.

Cel care se situează pe poziția 1 este prizonierul temerii că orice coborâre a standardelor înseamnă alunecarea inevitabilă pe panta compromisiului și că această alunecare nu se va sfârși până când nu se va ajunge la poziția 2, unde nu mai este nici un fel de standard. Concepția aceasta este foarte logică pentru cei care își imaginează că scala sacrificiului este cea după care ne va judeca Dumnezeu. Dar, atunci când realizăm că suntem judecați pe baza atitudinii noastre și că purtarea miloasă este semnul unirii noastre cu Domnul Hristos, El devine centrul atenției și preocupărilor noastre (vezi Mat. 25,40). Contemplându-L pe El, suntem transformați (vezi 2 Cor. 3,18).

Cu toții dorim să cunoaștem voința lui Dumnezeu pentru viața noastră. Persoana care se situează pe poziția 1 vede voința lui Dumnezeu ca pe o predestinație, care poate fi descoperită doar printr-o căutare sărguincioasă,

răsplătită de Dumnezeu printr-o revelație. Experiența sa creștină este foarte descurajatoare. Un asemenea om nu este niciodată sigur dacă se înscrie în voința lui Dumnezeu sau nu. În schimb, cel care se află pe poziția 3 recunoaște faptul că voința lui Dumnezeu în dreptul său este să învețe să ia decizii bazate pe unirea sa cu Hristos. Preocuparea lui supremă este menținerea acestei uniri. Omul se simte în largul său în cadrul acestei relații. Pentru el, Dumnezeu nu este un stăpân de sclavi celest, în fața voinței căruia trebuie să se supună, ci un prieten cu care împărtășește un caracter milos.

Să privim, acum, la poziția 4. Se află tot între pozițiile 1 și 2. Cel care se află aici nu este nici legalist, nici liberal. Nu este nici fierbinte, nici rece. Este „căldicel”. Dumnezeu spune că Îi este mai ușor să ajungă la cei aflați la extremități, decât la cei de la mijloc (vezi Apoc. 3,15). Cel de la poziția 3 are o neprihănire dată de credință, nu de reguli. Pavel spune astfel referitor la acest lucru: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!” Toate aceste lucruri, care pier o dată cu întrebuințarea lor și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești, au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de nici un preț împotriva gădilării firii pământești” (Col. 2,21-23). În ce constă deosebirea? „Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Cor. 5,14,15).

Doou exemple din viața lui Pavel ilustrează aplicarea acestui principiu biblic. Primul se află în capitolul 14 din Romani. Aici Pavel folosește aceleași două standarde despre care am scris mai sus - dieta și păzirea zilelor speciale. El spune că aceia care nu au nici o restricție alimentară și cei care au restricții foarte numeroase nu ar trebui să privească de sus unii la alții. De asemenea, el spune că aceia care nu recunosc nici una dintre zile ca fiind mai deosebită și cei care au standarde înalte cu privire la zilele spe-

cială din calendar nu ar trebui să se condamne reciproc. Cei care se află pe pozițiile extreme - 1 și 2 - trebuie să fie acceptați, nu criticați. „De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască” (1 Cor. 8,13) - este concluzia lui Pavel.

Celălalt exemplu se află în 1 Corinteni 8. Biserica din Corint ceruse lămuriri cu privire la restricția de a mânca alimente jertfite idolilor, așa cum fusese anunțată în hotărârea Consiliului de la Ierusalim (vezi Fapte 15). Biserica din Corint nu vedea cum jertfirea hranei idolilor putea schimba ceva în privința calității ei. Hrana continuă să fie la fel de hrănitoare ca înainte. În plus, un idol nu este nimic. Este doar o închipuire. Răspunsul lui Pavel a fost în acord cu acest mod de gândire, dar el a avut grijă să sublinieze că hotărârea Consiliului de la Ierusalim trebuie aplicată având ca motiv mila - gândul la celălalt. Dacă membrii bisericii continuau să consume mâncare jertfită idolilor, puneau o piatră de poticnire în calea celor care nu înțelegeau acest lucru. Poate că, în situația lor, nu greșeau încălcând hotărârea Consiliului de la Ierusalim. (Isus l-a considerat pe David nevinovat în situația lui.) Pavel ne avertizează să nu ne etalăm libertatea. Simplul fapt că un lucru este îngăduit sau legal nu înseamnă că este și benefic sau potrivit milei. El spune: „De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască” (1 Cor. 8,13).

Acum, după ce am înțeles că Isus învață că *ar trebui* să avem o conduită diferită în situații diferite, probabil că puneți întrebarea: Oare nu este același lucru ca „etica situațională”? Nu! Etica situațională înseamnă să aplici regulile pentru a crea confort firii egoiste. Cei care se află pe pozițiile 1 și 2 sunt la fel de egoiști. Unul aplică regulile foarte strict, iar celălalt le respinge cu totul. Isus afirmă că regulile nu sunt rigide atunci când sunt aplicate de natura renăscută, neegoistă. Regulile trebuie aplicate după principii, nu după simțăminte. David Clark, un etician evanghelic,

numește aceasta „principialism”. Faptul că principiul este absolut nu înseamnă că aplicarea sa necesită o rigiditate care nu face niciodată excepție.¹ De fapt, înseamnă chiar contrariul. Faptul că „Dumnezeu este dragoste” întotdeauna presupune că El trebuie să fie diferit în momente diferite, în funcție de situație.

Pentru ca noi, părinții, să fim totdeauna consecvenți în aplicarea disciplinei față de copiii noștri, este necesar, uneori, să-i muștrăm și chiar să-i pedepsim, iar alteori să-i sărutăm. De fapt, educația adevărată le cuprinde pe amândouă, în mod echilibrat. Principiul din Osea 6,6 ar trebui folosit în aplicarea fiecărei porunci a Scripturii. Modul în care le aplicăm arată ce fel de caracter avem - egoist sau renăscut. Primirea noastră în Universul nepătat al lui Dumnezeu depinde de schimbarea naturii noastre. Această schimbare este numită naștere din nou. Comportamentul creștinului născut din nou nu este rigid, ci flexibil, pentru că noua sa natură îi orientează acțiunile după marele principiu al milei.

Avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt ca să putem descoperi, în fiecare situație, atitudinea cea mai bogată în milă. Capacitatea noastră de a face acest lucru este, astfel, un indicator fidel al prezenței Duhului Sfânt în viața noastră.

Temă

1. Încercați să studiați și alte standarde (de exemplu, privind recreația, îmbrăcămintea, muzica etc.) din perspectiva celor două scale - a milei și a jertfei. Amintiți-vă că, întotdeauna, gradul cel mai mare de exprimare a milei corespunde unei zone din regiunea de mijloc a scalei jertfei.

2. Faceți același lucru în legătură cu alte porunci ale Decalogului, așa cum am procedat când am studiat porunca Domnului Isus de a aplica Osea 6,6 la porunca păzirii Sabatului.

¹David Clark, „Is the Sanctity of Life Principle Relevant Today?”, *Christian Medical Dental Society Journal*, XIX #3 - Fall 1988)

Dr. Vincent Gardner este membru al echipei de medici de la Institutul de sănătate Weimar, din California, S.U.A. Traducere de dr. Gily Ionescu